

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சி த் தா ந் த ம்.

தொகுதி ஈ.] 1914-ஸ்ரீ பிப்பிரவரி, மார்ச்சுமீ [பகுதி உ. ஈ.]

சைவ சித்தாந்தம்.

சௌரவ ஆகம தத்துவபடலத்தின் மொழி பெயர்ப்பாகிய
சதாசிவரூபம்

“உயர்மறைபுகழ் சிவன் ஒங்கு சதாசிவன்

இயலும்கேசனென மூன்றாயவை

அருவே அருவுரு வருவாயடைவே

ஒருதொகை முப்பத்தொன்றாகும்மே.”

இச்செய்யுளின் என்னுதலிற்றேவெனின் சிவன் சீவர்களின்
மலனோ யவுடதபஞ்ச கிருத்தியத்துக்கான, உருவநாமம் முதலிய
தத்துவங்கள் துதலிற்று.

நிட்களம், அருவம், இலயம்; நிட்களசகளம், அருவுருவம்,
போகம்; சகளம், உருவம், அதிகாசம், இவை முறையே ஒரு
சொற்பன் மொழியாம்

நிட்களம்,

ஒன்று.

க.

நிட்களசகளம்,

ஐந்து.

ரு.

சகளம்,

இருபத்தைந்து

உரு.

தத்துவம் ஆகக்கூடிய தொகை,

ஈக.

இவ்வுலகமனைத்தும், ஒரு காலவெல்லையிலே, தோன்றிநின்று
அழியுங்காரியப்பாட்டினை யுடையனவாயிருத்தலால், இவற்றை

இங்ஙனம் காரியப்படுத்துகின்ற ஒரு பொருள் இவற்றின் வேறுக உண்டென்று அனுமானிக்கப்படும். அப்பொருள் இவ்வுலகம் போலத் தான் முத்தொழிற்படாமையினாலே அநாத் நித்தியவஸ்துவாயும், எல்லாவுலகையுந் தன்கீழ் வைத்துக்காரியப்படுத்துதலினாலே தானே சர்வகர்த்தாவாகியும், எல்லாவுலகினும் நிறைந்து நின்று காரியப்படுத்துதலினாலே சர்வபரிபூரணமுடையதாயும், எல்லாவுயிர்களுக்கும் பந்த நீக்கப்போக மோகங்களைக் கொடுத்தலினாலே சர்வகாரணணிய முடையதாயும், அவ்வவ்வான்மாக்கள் செய்த வினைப்பகுதிகளையுணர்ந்து அவ்வவ்வினைப் போகங்களை அவ்வவ்வர்க்கு அவ்வவ்வக்காலத்து வழுவாது ஊட்டுவித்தலினாலே சர்வ சுதந்திரமுடையதாயும், எல்லாக்காரியங்களையும் ஒருங்கேவைத்துத் தொழிற்படுத்துதலினாலே சர்வசத்தியையுடையதாயும், இன்னும் அளவில்லாத பல மகிமைக்குணங்களுள்ளதாயும் விளங்கும், அந்த மகர் உன்னதமுள்ள வஸ்துவே நம்மால் கடவுள் என்று சொல்லப்படுவது. அக்கடவுள் தோற்ற நாசங்களில்லாதவராதலினாலே அவருக்கு ஓர் உருவமிருக்குமென்று சொல்ல இடமில்லை. உருவமில்லாஸையினாலே ஒரு பெயருண்டென்னவும் இடமில்லை. உருவும் பெயருமில்லாமையினாலே அவருக்கென ஓர் ஊர் உண்டென்று கூறவுமிடமில்லை. இவை இல்லாமையினாலே அவருக்கென ஒருதொழிலிருக்குமென்று சொல்லவுமிடமில்லை. அவர் அங்ஙனம் தமக்கென ஓர் ஊரும் பேரும் உருவுந் தொழிலும் இல்லாதவராயினும் ஆன்மாக்களிடத்து வைத்த பெருங்கருணையினாலே அவ்வான்மாக்களைப் பந்தித்த பாசத்தை யொழித்து உய்வித்தல் ஏதுவாக ஊரும் பேரும் உருவுந் தொழிலும் கொண்டருளுவர். அதனால் அவருடைய நிலை சொருபமென்றுந் தடத்தமென்றும் இருவேறு வகைப்படுவதாயிற்று.

சொருபம் = தடத்தம்

இயற்கை = சேற்கை

அநாத் = ஆதி

மெய் = பொய்

நித்தியம் = அநித்தியம்

காரணம் = காரியம்

சூக்குமம் = சூலம்

இவ்வேழும் ஒரு சொற் பண் மொழியாம். யாதினுந் தோய்
வின்றி நிருபாதிகமாய்ச் சொயம்பிரகாசமாய் நிற்கும் அவ்வுண்மை
நிலையே சொரூபமெனப்படும். உயிர்கள் பொருட்டு ஊரும்
பேரும் உருவுந் தொழிலும் கொள்ளும் அந்நிலை தடத்தமெனப்
படும். நிருபாதிக வஸ்துவாகிய கடவுள் அங்ஙனங்கொள்ளு
மிடத்தும் தம்மில் நீக்கமுற்ற நின்ற சத்தியினிடமாகக்கொள்வரே
யன்றி, ஏனையுயிர்த்தொகுதிபோல மாயையிடமாகக்கொள்ளமாட்
டார். ஆகலின் அவருடைய உருவம் சிவசத்திவடிவினதேயாம்.
கரணங்களும் சிவசத்தி வடிவினதேயாம். புவனமும் அன்னதே
யாம். போகமும் அன்னதேயாம்.

அவர் தம்முண்மை நிலையிற் சிவமெனப்படுவர். ஆன்மாக்க
ளின் ஆணவமல உபாதியை நோக்கிச்சகியாமையாற் பிறந்த அச்
சிவத்தின் இரக்கமே பராசத்தியென்று சொல்லப்படும். அச்ச
த்தியிலடங்கி அபின்னமாக நிற்கும் அவதரத்தில் அவர் பரன்
எனப்படுவர். அப்பராசத்திக்கு ஆன்மாக்களின் ஆணவமலத்தைத்
தீர்ப்பதற்கு நம்மையன்றி வேறொருவரு மில்லையென்று நின்ற
அவதரம் ஆதிசத்தியெனப்படும். அம்மலத்தை நீக்கும் இச்சை
யுற்று நின்றபொழுது இச்சாசத்தி யெனப்படும். அம்மலத்தின்
றாத்தையும் பிரார்த்த கண்மத்தின் சுபாவத்தையும் அறிந்து நின்
றது ஞானசத்தியெனப்படும். அப்பராசத்தி ஆன்மாவின் சகசமா
கிய ஆணவமலத்தை யொழித்தற்கு ஆகந்துகமாகிய பிரார்த்த கண்
மமலம், திரோதமலம், சுத்தமாயாமலம், அசுத்தமாயாமலம் என்
னும் நாலையுங் கூட்டவேண்டுமென்று நின்ற அவதரம் கிரியா சத்
தியெனப்படும். இர்தப்பஞ்சசத்தி மூர்த்திமானை பரனுக்கு
அருவமாகிய பரநாதமென்றும் ஆதிசத்திமுதலான நான்கு சத்தி
யையும் உடையதாய் நின்ற பராசத்திக்கு அருவமாகிய பரவிர்து
வென்றும் பெயருண்டாம். இப்பரநாதமும் பரவிர்துவும் ஞானி
களுக்குத் தரிசனமாம். பராசத்தி ஆன்மாக்களுக்கு ஆகந்துக
மலத்தைக் கூட்டுவிக்குந் தரமாக நிற்கவேண்டுமென்று நின்ற
அவதரத்திற்கேன்றிய அருவமாகிய சிவத்துக்கு அபரநாதமென்
றும் இதற்கு அபின்னமாகிய சத்திக்கு அருவமாகிய அபரவிர்து
வென்றும் பெயருண்டாம். இவ்விரண்டும் யோகிகட்குத் தரிசன

மாம். இந்த அபாசத்தி ஆன்மாக்களுக்கு ஆணவமலந்தீரப் பிரார்த்த கன்மத்தைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று நின்ற அவதாரத்தில் தோன்றிய சிவமும் சத்தியும் அறுக்கிரக கிருத்தியத்தையும் அருவருவத்தையு முடைய சதாசிவமும் மனோன்மணியும் எனப்படும் அச்சத்தி பிராரத்த கன்மத்தை ஒவ்வொன்றாக மறைத்து மறைத்துக்கொடுக்கவேண்டுமென்று நின்ற அவதாரத்திற்கேற்றியது திரோதகிருத்தியத்தையும் உருவத்தையுமுடைய மகேசுரனும் மகேசரிசத்தியுமாம். அச்சத்தி உயிர்கட்கு இளைப்பொழித்தலே துவாகப் பிராரத்த கன்மத்தை மாற்றி மாற்றிக்கொடுக்கவேண்டுமென்று நின்ற அவதாரத்திற்கேற்றியது சங்காரத்தொழிலையும் உருவத்தையுமுடைய உருத்திரனும் உமையுமாம். ஆன்மா வினறிவிலே இந்தப்பிராரத்த கன்மம் அறியப்படுந்தொழில் நிகழ்வதற்கு அந்தக்கரணத்தை நிறுத்தவேண்டுமென்று நின்ற அவதாரத்திற்கேற்றியது திதி கிருத்தியத்தையும் உருவத்தையுமுடைய விஷ்ணுவும் இலக்குமியுமாம். பிராரத்த கன்மத்தை அறியுந்தொழிலே நிறுத்துதற்குத் தாரகமாக அறிகருவிகளாகிய இந்திரியங்களைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று நின்ற அவதாரத்திற்கேற்றியது சிருட்டித்தொழிலையும் உருவத்தையுமுடைய பிரமாவும் சரஸ்வதியுமாம். இவ்வைந்தும் தேவர்க்குத் தரிசனமாம்.

இவையே அவருடைய சொரூப தடத்த நிலையெனப்படும். தடத்த நிலையினத்தும் சத்தி காரியமாதல் மேல்வகுத்துக்காட்டிய வாற்றா லுணர்ந்துகொள்க.

தடத்த நிலையில் தென்மொழியில் கடவுள் என்னும் தொழிற் பெயர் பகுபதத்தின் முதற்கண் நின்ற கட என்னும் பகுதிக்கும் வடமொழியில், பிரம்மம் என்னும் பதத்தின் முதற்கண்கின்ற பிரக, பிரஹ என்னும் பகுதிக்கும் ஒங்க இருத்தலெனப் பொருளுண்மையில் அவ்விருமொழிகளும் ஒரு பொருள்மேலன (அதாவது) கடவுள் என்பது கட-பகுதி, வுள்-தொழிற்பெயர் விசுதி-எல்லாவற்றையுங்கடந்தவன் என பொருளை நன்கறிவுறுத்துகின்றது.

இனி உயிர்கள் பொருட்டு அவராலே செய்யப்படுகின்ற கிருத்தியங்கள் சிருட்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம், அறுக்கிர

கம் என ஐந்துவகைப்படும். அவற்றுள் அறிகருவிகளாகிய இத்திரியங்களைக்கொடுத்தலே சிருட்டி. அறிகருவிக்காகியாகிய மனமுதலிய கரணங்களை நிலை நிறுத்தலே தித்தி. அறிகருவியை நீக்குதலே சங்காரம். அறிதற்றொழில் நிகழுமிடத்து இன்ப துன்பங்களைக் கொடுத்து அதில் அறியாமையைச் செய்தலே திரோ பவம். அறிதற்றொழில் நிகழ்வித்தலே அறுக்கரகம்.

கடவுள் இங்ஙனம் ஐந்தொழிவிற்றல் யாதுக்கெனின், உயிர்களைப்படுத்த ஆணவமலம் ஒழிதற்பொருட்டாம். மலநோயைத் தீர்க்குங்கடவுள் ஒரு வைத்தியராவர். மலபந்தத்தால் வருந்தும் உயிர்கள் பிணியாளராவர். ஆண்வமலபந்தமே பிணியாகும். அப்பிணிக்கு மருந்தாயுள்ளது பிரார்த்த கன்மம். அம்மருந்தை வைத்துண்ணும் பாத்திரமாயுள்ளது மாயயினாலாகிய சரீரம். அம்மருந்தையுண்பித்துப் பிணியை நீக்கும் வைத்தியமே பஞ்சகிருத்தியமா மென்றறிக.

அவர் இங்ஙனம் செய்யும் ஐந்தொழினாலே மலவலி குன்றி மடங்கும். அதனால் சிவபுண்ணியமேறும். அதனால் இருவினையொப்பு மலபரிபாகங்களுளவாம். அதனால் சுத்திநிபாதம் பிறக்கும். அதற்கேற்பக் கடவுள் ஆசாரிய மூர்த்தியா யெழுந்தருளிச் சமபவிசேட நிருவாண தீகைகளைச் செய்து சரியை, கிரியை, யோகம் ஞானங்களில் நிறுத்தி, சாலோக்கிய, சாமீப்பிய, சாநுப்பிய, சாயுச்சியங்களாகிய அபரபரமுத்திகளைத்தந்து, மலநீக்கமும் சிவப்பேறும் உதவிச் சுத்தாத்துவித முத்திரிலையில் இருத்தி என்றும் அழியாப் பேரின்பவாழ்வாகிய பரமானந்தவைபவத்தை ஆன்மாக்களுக்கு அளித்தருளுவர்.

ஆதலால் இத்துணைப்பெருங்கருணைமுத்திரமாகிய கடவுளை நாம் என்றென்றைக்கும் மறவாது மெய்யன்போடு வழிபட்டு அவர் அருளிச்செய்த வேதசிவாகமவழியொழுகி, அவருடைய திருவருளைப்பெற்று, அவராலே தரப்படுகின்ற திருவடிப்பெரும் பேறாகிய முத்திரிலையை எய்துதல் அறிவுடைமையும் ஆவசியமுமாம். சுபம்.

சு. நடேச தேசிகன்.

தமிழ்ப்பண்டிதர்,

கவர்ன்மெண்டு ஸ்கூல், நிர்வீ.

உலகமும் தலைவனும்.

(முன் தொடர்பு தொகுதி 3, பகுதி 2, 3, பக்கம் 8 :)

7. ஓர் சபைக்கூட்டத்தில், பல மனிதர்கூடியிருக்கிறார்கள், ஒவ்வொருவர்பாட்டும் செயல் நிகழ்கின்றது. ஒவ்வொருவரும் பேசுகிறார்கள். ஒருவர் செயற்கும், மற்றவர் செயல்கள் அடங்கி நிகழ்கின்றதென்பதில்லை. ஒவ்வொருவரும் பேசுகிறார்கள். ஒருவர் பேசியபின் மற்றொருவர் பேசுவதென்றும் முறையுமில்லை. இன்னவியபத்தைதான் இன்னார் பேசுவதென்றும் முறையுமில்லை. இவ்வளவுகாலம் இன்னார் பேசலாமென்பதும்மில்லை. அச்சபைக்கூட்டத்தில், பலநிறத்தினரிருந்தாலும், அவர்கள்மாட்டு மாறுபட்ட செயல்கள் காணப்படினும், ஆண்டு நிகழும் செயல்களின் தோற்றம், நிலை இறுதிகட்கு யாதொருமுறையென்பதேயில்லை. இவற்றையெல்லாம் பார்த்ததும், இச்சபைக்கூட்டத்திற்குத் தலைவனில்லையெனத் தீர்மானமாய்த் துணிவோம். இதுவன்றி; இச்சபைக்கூட்டம் யாதேனும் முறையில் நிகழ்கின்றதாய் வைத்துக் கொள்வோம். இங்கே, ஒருவர் பேசுமுடிந்தபின்பே, மற்றொருவர் பேசுகிறார். ஒவ்வொருவரும், ஓர் விஷயவாரம்பினின்றே, பேசுகிறார். தான்பேசும்போது, தனக்கு ஓர்காலவரையறை யிருப்பதாக எண்ணிப்பேசுகிறார். ஈண்டு நடைபெரும்செயல்களின் தோற்ற நிலை இறுதிகள்யாவும், ஓர்முறையின்படியே நடைபெருகின்றது. இவற்றைப்பார்த்ததும் இச்சபைக்குத்தலைவனுண்டேயெனத்துணிகிறோம்.

8. இதுபோன்ற உண்மையைத், தேசத்தலைமையிலுங் காணலாம். ஓர் தேசத்தில், சிலர்பால், உடைமைகள் புதிதாய்த்தோன்றுகின்றது. சிலர், தங்கள்பாலுள்ள உடைமைகளை யிழக்கிறார்கள். சிலர் தங்கள்பாலுள்ள உடைமைகளைச் சிலகாலம் அனுபவித்து வருகிறார்கள். இத்தகைய உடைமைகள், ஜனங்கள்பால் தோன்றுதற்கும், நிறற்கும், மாறற்கும், தேசத்தலைவன் சிலசட்டதிட்டங்களைப் பிறப்பித்திருக்கிறான். இச்சட்ட திட்டங்க

ளிற்படியே, உடைமைகளுண்டாம்போது உண்டாகின்றன. நிற்கும்போது நிற்கின்றன. ஒழியும்போது ஒழிகின்றன. இச்சட்ட திட்டங்களின்றேல், ஒருவர் உடைமையை மற்றொருவன் எளிதிற்கைப்பற்றுவன். எவரும் தம்முடைமைகளைச் சரிவர அனுபவிக்கமுடியாது. இச்சட்டதிட்டங்களின்படி, ஜனங்களை நடத்துதற்கு ஓர் தலைவன் அவசியம் வேண்டும். இத்தகைய தலைவனின்றேல், இச்சட்ட திட்டங்களின்படி, எவரும் நடவார். எனவே, ஓர் தேசத்திலுள்ள ஜனங்கள்பால், உடைமைகள் யாதொருமுறையுமின்றித் தோன்றி நின்றழியுமேல், அத்தேசத்திற்குத் தலைவனில்லை யென்றும்; அவைகள் யாதானுமோர் முறைப்படி தோன்றி நின்றழியுமேல், அத்தேசத்திற்குத் தலைவன் உண்டென்றும் துணிவோம். இவ்வாறே, உலகப்பொருள்களின் தோற்றநிலை கேடுகளுக்கும், ஓர் முறையுண்டு, எனத்தெரிந்துகொள்ளலாம். அது எங்ஙனமென்பதை யடுத்து ஆராய்வாம்.

9. உலகப்பொருள்களில், யாதானுமொன்றின் தோற்ற முதலியவற்றைக் கவனிப்போம். பூமியினின்று ஓர் விருகும் உண்டாகிறது. நம் சாதாரண பார்வையில் அவ்விருக உடம்பு பூராவும் பூமியினின்றே யுண்டாவதாகப்பார்க்கிறோம். அப்பால், அவ்விருகும், தானாய்ப்பட்டுவிழுந்த பின்னரோ, அன்றி வெட்டிவிடப்பட்ட பின்னரோ, பூமியிலே கிடந்து பூமிக்கேயிரையாகின்றது. அவற்றினின்றுண்டாகிய இலகிய முதலியவைகளும், ஜீவர்களாலுண்ணப்பட்டும், படாமலும், 'பூமியையே சேர்கின்றன. எனவே நம்சாதாரண பார்வையில், பூமியிலே தோன்றிய விருகும் பூமியிலே நின்று, பூமியிலே ஒடுங்குகின்றது. நமது துட்ப்பார்வையிலும், இதுவே உண்மையெனத் தெரிவோம். ஓர் விருகும் வித்தினின்று கிளம்புகிறது, மண்ணினின்றும் ஜலத்தினின்றும் தீயினின்றும், காற்றினின்றும், ஆகாயத்தினின்றும் ஒவ்வோர் விதப்பொருள்களைக் கிரகித்துக்கொண்டு ஓர் பெரிய விருகமாக வளர்கின்றது. அப்பால் அவ்விருகம் கெடும்போது, பேற்கூறிய பொருள்கள், அவ்விருகத்தினின்று பிரிந்து, முன் எவ்வெவற்றினின் றெல்லாம் வந்தனவோ, அவ்வவற்றோடுபோய் கூடுகின்றன. மண்ணினின்று வந்தது மண்ணினோடுகூடும். ஜலத்தினின்று

வந்தது, ஜலத்தோடுகூடும். அப்படியே மற்றப் பூதங்களினின்று வந்தவை அவற்றிலேகூடும். இந்தியாயத்தினால், விருகூம் என்னும் பொருள் யாண்டு நின்றெல்லாம் தோன்றிற்றோ, ஆண்டுல்லாமொடுங்கு மென்பது, எவ்வாற்றானும் உண்மையெனத் தெரிகிறோம். இவ்வுண்மையை, மற்றைய பொருள்கள் மாட்டுங்காட்டுங்காணலாம். இவ்வாறு ஒடுங்கித் தொன்று முறையையே தர்க்க நூலார் சத்காரியமுறை யென்பர், இதனையே, நாம் ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக்கொண்டதிருவிருத்தம் “வருமுறை” என்றது இம்முறைப்படியே உலகப்பொருள்கள் யாவும், தனித்தனியாயும், ஒருங்கு சேர்ந்தும், தோன்றி நின்றழியும் சபைக்கூட்டமும், தேசக்கூட்டமும் ஓர்முறையில் தோன்றி நின்றழிதலால், அவற்றிற்குத் தலைவன் உண்டெனத்துணிந்தமைபோல்; இவ்வுலகமும் சத்காரியமுறைப்படி தோன்றி நின்றழிதலால், அதற்கும் ஓர் தலைவன் உண்டெனத் துணிதற்கு இடமுண்டு. இக்கருத்தையே நமது ஆசாரிய சுவாமிகள்,

“மூத்தவனா யுலகுக்கு முந்தினானே,
முறைமையா லெல்லாம் படைக்கின்றானே
ஏத்தவனா யேழலகு மாயினானே”

என்று அருளிணர்கள். அதனையே நம்மாராய்ச்சி விருத்தம்

“வருமுறை வந்துநின்று போவது மாதலாலே,
தருபவனொருவன் வேண்டும்.” என்று கூறினது.

10. உலகத்திற்குத் தலைவன் வேண்டுமென்றும். அத்தலைவன் ஒருவனே, அன்றிப்பலரா என்பதும் சிறிது ஆராய்ச்சி வேண்டியது. உலகிற்கு தலைவர் பலரென்று வைத்துக்கொள்வோம். இவர் பல்வேறு முறையில், தொழிலியற்றுபவராயிருத்தல் வேண்டும். அன்றி ஒரே முறையில் தொழிலியற்றுபவராயிருத்தல் வேண்டும். இவர் தொழிலியற்றுமுறை பல்வேறுவிதமாயிருப்பில், பல்வேறு தொழிலாளிகளாவியற்றப்படும் இரதம்போல் இவரால் தோற்றி நிறுத்தி யழிக்கப்படும் உலகமும், அதன் ஓர் பாகத்திற்கு மற்றோர்பாகம் பொருத்தக்குறைவாய் முடியும். அன்றியும், நாம் முன் உலகம் ஓர் முறையிலேயே தோன்றி நின்றழியுமென்று விளக்கிய உண்மையோடு ஒவ்வாதாயும் முடியும். இது

வன்றி, இப்பலதலைவர் தொழிலியற்றும் முறையும், ஒரே முறையாய் முடியில், நாம் உலகத்திற்குத் தலைவன் உண்டென முன்காட்டிய நியாயத்தினாலே, இப்பல தலைவர்க்கும் தலைவனுண்டெனப்பட்டு, உலகம் ஒரே தலைவனுடைத்தென முடியும். இக்கருத்தினைபுட்கொண்டே நம்மாராய்ச்சித் திருவிருத்தம்—

“தருபவன் ஒருவன் வேண்டும்” என விளக்கியது.

11. இவ்வொரே தலைவன், ஜடப்பொருள்களிலொன்றாமனிதராதி படிப்புவலக உயிர்களிலொன்று, அன்றி இந்திராதி தேவர் களிலொருவரா என்பதே, நாம் அடுத்து ஆராய்ச்சி செய்யக் கூடப்பது. இவ்வுலகத்திலுள்ள உயிரில் பொருள்களும், உயிருடைப்பொருள்களும், ஒருநாலத்தில் ஒரு சேர அழியும் தன்மைத்து என்று முன்னரே விளக்கினும். எனவே, இவ்வுலகத்தை ஒருசேர அழிப்பவன், அதன்கண்ணடங்கிய பொருள்களில் ஒன்றாயிருத்தல் முடியாது. ஆதலால் இவ்வுலகத்தலைவன் அதின் கண்ணுள்ள உயிரில் பொருள்களுள் ஒருவனாகான். உயிருடைப்பொருள்களில் ஒருவனுமாகான். இனித்தேவர்களிலொருவனாகானே எனில், தேவ உலகமும், ஒடுங்கிப்போகும் உலகமே. ஆதலால், அதனையும் மொடுக்குபவனை தலைவனாதல் வேண்டும். ஆனால், பிரமதி மூவர்களிலொருவனாகானே எனில், அவர்களும், தத்தங் காலவரையில், ஒடுங்குபவரே யாதலால், அவருள் ஒருவர் தலைவர் ஆதலும் முடியாது.

நாறுகோடி பிரமர்கள் நொங்கினர்,
ஆறுகோடி நாராயண ரங்கனே,
ஏறுகங்கை மணலெண்ணி வீந்திரர்,
ஈரில்லாதவன் ஈசனொருவனே.

என்று கூறியது தமிழ்வேதம். இவர்களையும் ஒடுக்குபவன் யாரோ, அவனை உலகத்தலைவனாவான். அவன் அழித்தற்றொழிலைத் தனக்கு விசேஷதொழிலாக வுடையவன். அவனை சகல உலகங்களையும் அவற்றிலுள்ள சகல சராசரங்களையும் ஒரு சேர ஒடுக்குபவன். அவனையே நந்தமிழ் வேதத்தில்

“வாண்டெட்டு மாருதமாய்ந்து அழுவீர் மண்கெடிலும்
தான் கெட்டவீன்றிச் சலிப்பறியாத்தன்மையன்”

இவரையே சர்வசம்மாரத்தலைவர் என்று கூறுவர். இத்தலைவரன்றி ஏனைக்கடவுளர், உலகத்தின் தோற்றம் நிலையி.ரதிகளி லெதையேனும் செய்யினும், அவருள்யாரும், அத்தொழில் எதை யும், தனக்கு விசேஷதொழிலாக உடையாராகார். அவர், நாம் கூறிய சர்வசம்மாரத்தலைவரின் கீழுடங்கி நின்று, அவராணையின் படி, அத்தோற்ற நிலையிறுதித் தொழில்களில் ஓர் ஏக தேசத்தைச் செய்பவரேயன்றி வேறில்லை. இவரையெல்லாம் தோற்றி நிறுத்தி ஒடுங்குபவரும், நாம் கூறிவரும் தலைவரேயாவர்.

“படைப்போற் படைக்கும் பழையோன் படைத்தவை

காப்போற் காக்கும் கடவுள், காப்பவை

காப்போன் காப்பவை கருதாக் கருத்துடை கடவுள்.”

என்று விளக்கியது, நம் தமிழ்வேதம். இதுபற்றியே இத்தலைவர் ஏனை கடவுளர்க்கெல்லாம் தலைவரெனப்படுகிறார்.

“செழும்பொழில்கள் பயந்து காத்தழிக்கு மற்றை

முவர்கோனாய் நின்றமுதல்வன்” என்று திருவாசகம் கூறியதும், இத்தலைவனையே. இத்தலைவன் எல்லா உலகங்களையும், ஒரேசேர ஒடுக்குபவன் மாத்திரமன்று. அவனையன்றி, மீள அவ்வுலகங்களைத் தோற்றுவித்தற்கு வேறு பொருளின்றாதலால் அவனே, அவற்றையெல்லாம் மீளத் தோற்று விப்பவனுமாவான். இக்கருத்தினையே, நம்மாராய்ச்சித் திருவிருத்தம்,

“நான் முதலினுமாய் மருவினே” என்று கூறினது.

12. இவ்வுலகத்தை ஒரு சேர ஒடுக்குபவனும், அதனை மீளத் தோற்றுவிப்பவனும், அதன் தலைவன் ஒருவனையென்றோம். எனவே, உலகம் தோற்றுதற்குமுன்னும், அத்தலைவனிருத்தல் வேண்டும். அது ஒடுங்கிய பின்னும் அவனிருத்தல் வேண்டும். உலகம் உளதாம்போதும் அவன் உளன். இலதாம்போதும் அவன் உளன், உலகத்தோடு உடனிருப்பவனுமவனே. அதனின்றி வேறானவனுமவனே. உலகத்தோடுடனிருக்கும்போது, அதனோடதுவதுவாய் நிற்பன். அவ்வாறதுவதுவாய் நிற்பதனாலேயே, உலகப்பொருள்களைப் பிரித்து ஆராய்ச்சி செய்யும் பூதசாஸ்த்திர ஆராய்ச்சிக்காரருக்கு, அவன் புலப்படுவதில்லை. இக்கருத்தினையே, திருவாசகம், “பூதங்கள் தோறும் நின்றபெரிநல்லாத்,

போக்கின் வரவின்” என்றும் “கண்முதற் புலனாற் காட்சியில்லான்” என்றும் கூறியது. அவன் உலகப்பொருள்கள் யாவற்றினோடும், அதுவதுவாய் நின்றலையே நந்தமிழ் வேதம், “மூவுலகுந் தானாய் முதல்வன் தன்னை” யென்றும்

“இறையவன்காண் ஏழுகுமாயினன்காண்

• ஏழ்கடலுஞ் சூழ்மலையுமாயினன்காண்” என்றும்,

“பாராணை மதியானைப் பகலானைப்,

பல்லுயிராய் நெடுவெளியாய்ப் பாரந்துநின்ற

நீராணைக் காற்றாணைத் தீயானை”

என்றும் விளக்கியது. இவ்வுண்மைக் கருத்தினையோராதா, தலைவனே உலகமாய்ப் பரிணமித்து ஒடுங்குகின்றான், அவனே உலகிற்கு முதற்காரணன், என்கூறி, அத்தலைவற்குப் பரிணமித்து ஒடுங்குதலாகிய விகாரத்தையும் ஏற்றவர். அவ்வித விவகாரத்துவம், அவனுக்கில்லை; அவன் என்றும் ஒரேவிதமான நிலை பேறுடையன் யென்பதை, நாம் முன்னேகூறிய திருவாசகம், “தான்கேட்டலின்றிச் சலிப்பறியாத் தன்மையன்” என்று விளக்கியது. இக்கருத்தினையே நம்மாராய்ச்சித் திருவிருத்தம் “தான்முதலீறுமாகி மருவிடும்” என்பதனொடு நில்லாது மன்னி நின்று” என்றும் விளக்கியது.

13. அன்றியும், உலகில் அறிவுடைப்பொருள்களுமுள் அறிவில்பொருள்களுமுள், என நாம் முன்னரே கூறினோம். நந்தலைவனே, அறிவுடைப்பொருளென்பதை யாரும் ஒப்புவர். இவ்வறிவுடைத்தலைவனினின்றும் உலகின் கண்ணுள்ள அறிவில் பொருள்கள் ஒரு சிறிதும் உண்டாகா. இதனை உணர்த்துதற்கே, நம்மாராய்ச்சி திருவிருத்தம், நந்தலைவரைச் “சித்துரு” என விளக்கியது. ஆனால், உலகிலுள்ள உயிருடைப்பொருள்கள், தலைவனினின்றும் டாதல், எவ்வாற்றானும் கூடுமா, என்பதையும் ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டும். நந்தலைவற்குப்போல், நமக்குமறிவுண்டு; நந்தலைவர் அறிவு பேரறிவினராயிருக்கலாம்; நம்மறிவு சிற்றறிவாயிருக்கலாம்; என்றாலும் பேரறிவினின்றும் சிற்றறிவு உண்டாகாதென்பதில்லை; ஓர் கொள்ளிப்பந்தம் சுழற்றப்படுமேல், அதின்கண்ணினின்றும் பல பொறிகள் கிளம்பி வருவதைப் பார்க்கிறோம்; அது

போலவே, பேரறிவினாகிய நந்தலைவர் மாட்டினின்றும், சிற்றறிவினாகிய நாமுண்டானோமென்பதும், பொருத்தமேயாகுமென்று கூறி நந்தலைவரை கொள்ளப்படுத்தத்திற்கும், நம்மை அதன் சுண்ணினின்றும் கிளம்பிய பொறிகட்கும் உவமை கூறுவர். இவர் மதியிருந்தவாறென்னே? கொள்ளப்படுத்தத்தினோளிக்கும், அதன் சுண்ணினின்றும் கிளம்பிய பொறியினோரிக்கும், அளவினாலன்றி, வேறெவ்வாற்றாறும் பேதலிவ்வே. நந்தலைவரறிவிற்கும், நம்மறிவிற்கு முள்ளபேதம், இதுபோலல்ல. நம்மறிவு, மலபந்தத்தால் அனாதி துவக்கிக் கட்டுண்டு கிடக்கும் பெத்த அறிவு. நந்தலைவரே, நம்மீது கொண்டுள்ள கருணையால், அம்மலத்தினை நீக்கி, நம்மறிவினை முத்த அறிவாக்குகின்றார். அவரது அறிவோ அத்தகைத்தன்று. அது அநாதி துவக்கியே, முத்த அறிவு. என்றும் முத்த அறிவு. இவ்வறிவுடைத்தலைவன் சுண்ணினின்றும், பெத்த அறிவுடையுயிர்கள், எக்காலத்திலு முண்டாகா. இதனை யுணர்த்துதற்கே, நம்மாராய்ச்சி திருவிருத்தம், “சித்தரு” என வாளா கூறுது, “அனாதிமுத்த சித்தரு” என விசேஷித்துக் கூறியது. எனவே, நந்தலைவர், உலகிற்குக் கேவலம் நிமித்தகாரணரேயன்றி, எவ்வாற்றாறும் முதற்காரணரே யென்பதையும், இத்திருவிருத்தம் விளக்குவதாய் முடிந்தது.

14. இதுகாறும் உலகம் பல திறத்தவான பொருள்களின் தொகுதியென்றும், அப்பல திறத்த பொருள்களும், என்றும் ஒரு படித்தாய் நிலலாது செயற்படுகின்றன என்றும்; அச்செயல்களும் ஒரேவிதமாயன்றி, மாறுபட்டவைகளேயென்றும், அம்மாறுபட்டசெயல்களும், சக்காரிய முறைப்படி நிகழ்கின்றனவென்றும், இக்காரணங்களினாலே, உலகிற்கு ஓர் தலைவன், அவசியம் வேண்டுமென்றும், அத்தலைவன் ஒருவனே யாதல்வேண்டுமென்றும், அவ்வொருதலைவனும் சர்வ சம்மாரத்தலைவனாதல் வேண்டுமென்றும், அவனே உலகினை மீள உண்டாக்குபவனென்றும், அவன் யாதொரு விகாரமின்றிநிற்பனென்றும், அவன் உலகமாகப் பரிணமிக்க மாட்டானென்றும், அவனினின்றும் உலகிலுள்ள உயிருடைப் பொருள்களாவது, உயிரில்பொருள்களாவது தோன்ற மாட்டாதென்றும், அவன் உலகிற்கு எவ்வாற்றாறும் முதற்காரண

எல்லவென்றும், அவன் சேவல நிமித்த சாரணனே பென்றும். ஆனால், உலகம் உளதாம்போது அவ்வுலகப்பொருள்களோடு, அத்தலைவன், அவ்வப்பொருள்களையாய், அவற்றினோடெல்லாம் சலந்து நிற்கின்றனென்றும், அவ்வுலகமிலதாம்போது, “அநாதி முத்த சித்துரு” லாய் நிற்கின்றனென்றும், இன்னன பிறவும், நம்மாராய்ச்சித் திருவிருத்தத்தினின்றே விளக்கப்பட்டன. இதனைப்பற்றி நோக்கும்போது, “பாதினுள்ள நூலெல்லாம் பார்த்தரிய சித்தியிலே யோர்விருத்தப் பாதிபோதும்”. என்ற ஆன்மீக வாக்கு, நம்மாராய்ச்சி நூலின் ஓர் குறித்த திருவிருத்தத்திற்கு அந்நூலிலுள்ள எல்லா திருவிருத்தங்களுக்குமே பொருத்தமாம், என்று கூறுதல், ஒரு சிறிதும் உபசாரமாகாது. இத்துணையருமைபெருமை வாய்ந்துள்ள இந்நூலை, நமக்குத் திருவாய் மலர்ந்தருளிய, நமது பரமாதாரிய சுவாமிகளாகிய, அருண்ர்தி சிவத்தின் திருவடிகளை யென்றுந் துதித்துப் பேரானந்தப் பெருவாழ்வைப் பெறுவோமாக.

“பாதிவிருத்தத்தாலிப்பார்விருத்தமாகவுண்மை
சாதித்தார்பொன்னடியைச் சாருந் நொந்நாளோ.”

V. P. காந்திமதிதைப்பிள்ளை.

“சிவலிங்கத்தவார்த்தம்”

(முன் தொடர்பு தொகுதி 3, பதிவு 2, 3, பக்கம் 32:)

இச்சிவலிங்க அமைப்பும் பரவெளிபைக் குறித்ததாயினும் பிருதிவி யம்சத்தில் அமைந்திருக்கின்றமையால் சிவலிங்க வழி பாடு ஏகதேச வழிபாடேயன்றி எல்லாமாயிருக்கின்ற இறைவன் வழிபாடாகுமா வெனின், ஆகும். எவ்வாறெனின் எல்லாமென் பது பிருதிவி, அப்பு, தேயு, லாபு, ஆகாயம், ஆகிய பூதங்களைந்து சூரியன், சந்திரன், ஆன்மா என்று மூன்று ஆக எட்டுமேயாம். இவ்வெட்டைத்தனிர வேறு பொருள் கிடையாது. எல்லாமாய் நிற்கின்ற இறைவன் நிலையை அட்டமூர்த்தமென்று பெரியோரு ளினர். அவ்வெட்டினுள்ளும் இறைவனை வழிபடலாம். அவ் வழிபாடும் அகவழிபாடு, புறவழிபாடு என இருவகைப்படும். அவற்றுள் அகவழிபாடாவது ஆன்மாவினிடத்து இறைவனை வழி படுதலாம், ஆன்மாவிடத்திறைவனை வழிபடுதலால் எல்லாமாயிரு க்கின்ற இறைவனை வழிபட்டதாகுமா? ஆகும், எவ்வாறெனின் ஆன்மா ஒருடம்பைப்பற்றி யுன்றி தனித்து நில்லாது. உடம்பில் பஞ்சபூதங்களும் சூரியன், சந்திரனிரண்டும் ஆக ஏழு முள்ளன. சூரியன், சந்திரன் உடம்பிலெவ்வாறிருக்கின்றனரெனின் சூரிய மண்டலம், சந்திரமண்டலமென்னும் பெயரால் உடம்பினுள்ளிரு க்கின்றனர்.

இவ்வாறு ஏழு பொருள்களுங்கூடிய உடம்பில் ஆன்மாவினி டத்து இறைவனை வழிபடுதலால் அட்டமூர்த்தத்தையும் வழி பட்டதாகும். இவ்வழிபாடு புறப்பொருளினிடத்து ஆசையை விட்டு இந்திரியங்களை மனத்தினேவல் வழியிலடக்கி அம்மனத் தைப் பிராணவாயுவுடன் கூட்டி அகத்தில் ஆசிரியன் கற்பித்தரு விய ஓர் அதுசந்தானத்திற் பயிலும் யோகிகட்கே கூடும். இவ் வாறு புறப்பொருளிலாசையறாமலும், மனத்தையடக்கும் எல்ல மையில்லாமலுமுடைய ஏனையோர்க்கு இவ்வழிபாடு ஒரு சிறிதுங் கூடாது. கூடினதாகச் சொல்வராயின் வாசகைநிரியமேயன்றி

உண்மையல்ல வென்பதை உண்மையறிவுடையாருணர்வர். ஆதலால் ஏனையோர் வழிபடுதற்பொருட்டுப் பெருங்சுருணைத் தடங்கடலாகிய சிவபெருமான் பிருதிவி அம்சத்தில் திருமேனிகொண்டருளினன். இப்பிருதிவி அம்சத்தில் எல்லாம் அடங்கியிருக்கின்றன. எவ்வாறெனின் சூரியன், சந்திரனிரண்டும் அக்கினியின் ஆம்சமாதலால் அக்கினியுளடங்கும். ஆகவே எல்லாமென்பது ஆறினுளடங்குவதாயிற்று. அவ்வாறினுள்ளும் ஆகாயத்தில் தன் குணமாகிய சப்தகுணமொன்றேயுள்ளது. வாயுவில் தன் குணமாகிய பரிசமும் ஆகாயத்தின் குணமாகிய சப்தமுமுள்ளன. அக்கினியில் தன் குணமாகிய ரூபமும் ஆகாயத்தின் குணமாகிய சப்தமும் வாயுவின் குணமாகிய பரிசமும் ஆக மூன்று முள்ளன. அப்புவில் தன் குணமாகிய ரசமும், ஆகாயத்தின் குணமாகிய சப்தமும், வாயுவின் குணமாகிய பரிசமும், அக்கினியின் குணமாகிய ரூபமும் ஆக நான்குமுள்ளன. பிருதிவியில் தன் குணமாகிய கந்தமும், ஆகாயத்தின் குணமாகிய சப்தமும், வாயுவின் குணமாகிய பரிசமும், அக்கினியின் குணமாகிய ரூபமும், அப்புவின் குணமாகிய ரசமும் ஆக ஐந்துமுள்ளன. மேற்கூறியவாறு அக்கினியினுள்ளே சூரியன், சந்திரனடங்கப்பட்டன. ஆகையால் பிருதிவியில் ஏழு அம்சமுமிருக்கின்றன. ஆன்மா வழிபடுகின்றவனாய் அப்பிருதிவியிலேனு சம்பந்திக்கின்றான். ஆதலால் பிருதிவி அம்சமாகிய சிவலிங்கவழிபாடு எல்லாமாயிருக்கின்ற அட்ட மூர்த்தத்தின் வழிபாடேயாகும். பிருதிவி முதலாகிய பூதங்களில் மேற்கூறியவாறு குணங்களமைந்திருக்கின்றன வென்பதை “பாரிடை ஐந்தாய் பரந்தாய் போற்றி, நீரிடை நான்காய் நிசுந்தாய் போற்றி, தீயிடை மூன்றாய்த் திகழ்ந்தாய் போற்றி, வழியிடை யிரண்டாய் மகிழ்ந்தாய் போற்றி, வெளியிடை ஒன்றாய் விளைந்தாய்போற்றி” என்னும் மணிவாசகப்பெருமான் திருவாக்காற்றெனிக. ஆதலால் சிவலிங்கம் எல்லாமாய் நின்ற இறைவனையும் இறைவனுடைய உண்மைச் சொரூபமாகிய பாவெளியையுங் குறிப்பதாகும். பிருதிவிலிங்கமேயன்றி அப்புவிலிங்கம், தேயுலிலிங்கம், வாயுலிலிங்கம், ஆகாசலிங்கமெனவும் வழங்கப்படுகின்றனவே. அவ்விடங்களில் எல்லாமாதலெவ்வாறு பொருந்துமெ

னின் அப்பு முதலியவற்றைப் பிருதிவிலிங்கமாக ஆக்கி அப்பு முதலே அவ்வப்பெயரால் வழங்குவதேயன்றி பிற்தில்லை யாதலால் எல்லாமாதல் கூடுமென்க.

இனி சிவலிங்கங்களின் ஒரு முகமும் மூன்றுகண்களுங்காணப்படுவதின் கருத்தென்றை யெனின, கண் சுந்திரன், சூரியன், அக்கினி என்று மூன்றுமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றோ மென்பதனையும் முகம் கருணையுடையதாத் தா யிருக்கின்றோமென்பதனையும் உணர்த்துதற்கென்க.

இனி இச்சிவலிங்கத்திற் காணப்படும் ஆவுடையாளென்பது எதைச்சுறிக்கின்ற தெனின் சிற்சத்திபைக் குறிப்பதாம். எவ்வாறெனின் பரசிவமாகிய பரவெளியில் எப்பொழுதும் ஓரசைவுண்டு அவ்வசைவைச் சிற்சத்தியென்பார். அந்த அசைவு சுற்றிக்கொண்டேயிருக்கும். அச்சுழற்சி னுண்ணறிவுடையார்க்கன்றி ஏனையோர்க்குத் தெரியவராது ஆயினும் ஓரசைதலுண்டென்பதை யாவருஞ்சாதாரணமாயறியலாம். எவ்வாறெனின் காணப்படுகின்ற ஒவ்வொரு பொருளும் முதல் நிமிடத்திலிருந்தபடி மறு நிமிடத்திலிருப்பதில்லை. உதாரணமாக ஒருமணிநீனையோ, செடியையோ கவனிப்போம். திடீரென்று வளர்ந்துவிடுவதில்லை, நாளைவில் வளரக்காண்கின்றோம். ஆதலாலொவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு கணந்தோறு மாறுதலடைந்தே வளர்ந்து வருகின்றனவென்பது அறியப்படும். அல்லாறு மாறுதலடைவது பரவெளியிலுள்ள அசைவினாலேயாம், இனி அப்பரவெளியிற்றான் அவ்வசைவு எதற்காக இருக்கின்றதெனின் பொருள்களைப் பாகம்பண்ணு முபகாரத்திற்காக சூடு அக்கினியிலிருப்பதுபோன்று உயிர்களின் மலமாகிய அறியாமையைப் பாகம்பண்ணுவதற்காக (கெடுப்பதற்காக) அசைதற்சத்தி பரவெளியிலிருக்கின்றது. அசைதலினால் இரும்பு முதலிய பொருள்களிலிருக்குங் கறை முதலியன நீங்கப் பிரகாசமாதலும், ஒடுகின்ற தண்ணீரை யடைந்த அசுத்தங்கள் அத்தண்ணீர் சிறிது தூரஞ் செல்வதற்குமுன் சுத்தமாதலும் பிரத்தியட்சம்தலால் அசைதற் சத்தி உயிரின் மல சத்தியைக் கெடுத்துச் சுத்தப்படுத்து மென்றிக. இவ்வசைதற்சத்தி, பரவெளியிலுண்டென்பதை உணர்த்துதற்குப் பரவெளியை உணர்த்தும்

சிவலிங்கத்தில் வளைந்திருப்பதான ஆவுடையா ளமைந்திருக்கின்றது. அக்ஷிணி முழுதும். சூடுநிறைந்திருந்தாலும் முற்பட்டுக் காணப்படுவது செம்மையும் அடங்கிக்காணப்படுவது சூடுமாதல் போலப்பரவெளி முழுமையும் அசைதம்சத்தி நிறைந்திருந்தாலும் முற்பட்டுக் காணப்படுவது வெளியும் அடங்கிக் காணப்படுவது அசைதலு மென்பதை உணர்த்துதற்கு அவ்வசைதலைக்குறிக்கும் ஆவுடையான் பரவெளியாகிய சிவலிங்கத்தின் கீழுடங்கிக் காணப்படுகின்றது.

இனி அவ்வாவுடையான் வளைந்திருப்பதோடமையாது கோமுகி என்னும் பெயரால் ஒரு பக்கத்தில் நீண்டிருப்பதன் கருத்தென்னையெனின் மேற்கூறியவாறு உயிர்களின் மல சக்தியைக் கெடுக்குங்கருணையே அசைதலென்பதை யுணர்த்துதற் பொருட்டு உயிர்களை நோக்கிய குறிப்பாக அமைந்திருக்கின்றது. ஆவுடையானென்ற பெண்பால் விசுதிபெற்ற பெயரினால் சத்தியென்றும் பெண்பாலடங்கியிருக்குமென்றும், கோமுகி என்றதனால் கோவாகிய பகக்களை (உயிர்களை) நோக்குங் கருணையுடையதென்றும் அறியும்வண்ணமாகப் பெயர்களமைந்திருப்பனவுங் சுவனிக்கத்தக்கனவாம்.

இனி ஆவுடையாளின்கீழ் எண் கோணமாகவும், அவ்வெண் கோணத்தின் கீழ் நான்கோணமாகவும் பிரதிட்டாவிங்க மமைந்திருப்பதின் கருத்தென்னையெனின் நான்குதிக்கும் எட்டுக்கோண முமாயிருக்கின்ற எல்லா அண்டங்களும் சத்தியினு லாக்கப்படுவன வென்பதையும் பரவெளியாகிய தன்னுள்ளே அடக்க மென்பதையு முணர்த்துதற் கென்க.

இவ்வாறு பரவெளியாகிய ஒருபொருள் சிவனென்று மேம்பட்ட காரணத்தால் ஆண்பாலாகவும், சத்தியென்று அடங்கியிருக்குங் காரணத்தாற் பெண் பாலாகவும் நின்றமையால், அப்பரவெளியிலடங்கியிருக்கும் எல்லாப் பொருள்களும் ஆண், பெண் என்ற இருபகுதியாகவே காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு ஆண், பெண்ணென இருபகுதியாக மனிதர், விலங்கு, பறவை முதலிய வற்றிற் காணப்படுவனபோல் விருகங்களிடத்துங் காணப்படுகின்றனவோ பெனின் அவற்றிலும் ஆண் விருகமும், பெண் விருகமும்

முண்டு. “குரும்பை யாண் பனை யீன்குலை யோத்தூர்” என்னுந் தேவாரத்தால் ஆண்பனை, பெண்பனை உண்டென்றறியக் கிடத்தல் பற்றி, ஏனைய விருகூங்கலிலும் அவ்வாறுண்டென்பதை அறியலாம். அவ்விருகூங்கல் எவ்வாறு கூடுகின்றன வெனின் அவற்றில் ஆண் விருகூங்கலிலுள்ள பூவின் தேனை வண்டிகள் அருந்தும் பொழுது அப்பூக்களின் மத்தியிலிருக்கும் கருவுற் பத்திக்கேது வாயிருக்கிற அணுக்கள் அவ்வண்டிகளின் கால் முதலியவைகளில் படிந்து கொள்கின்றன. மறுபடியும் அவ்வண்டிகள் பெண் விருகூங்கலின் பூவிலுள்ள தேனை அருந்தும் பொழுது முன் படிந்துள்ள கருவுற்பத்திக்கேதுவாயிருக்கிற அணுக்கள் அப்பூக்களின் படுகின்றன. அதனால் பெண் விருகூங் காப்க்கின்றது.

இவ்வாறு பர வெளியிற் காணப்படும் எல்லாப்பொருள்களும் ஆண், பெண்ணென்ற இருபகுதியாகக் காணப்படுவதோடு மனிதருட் பல ஜாதி பேதமும், விலங்கு, பறவை, விருகூ முதலியவற்றிலும் அவ்வாறே பலஜாதி பேதமுங் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு காணப்படுதற்குக் காரணம் என்னையோ வெனின் அக்கினியிலிருக்கின்ற சூடு ஒரு தன்மையே யாயினும் சுடுதற்றொழிலால் சுடப்பட்ட பொருள்களுள் சங்கு முதலிய சில வெண்மையாகவும், மண் முதலிய சில செம்மையாகவும், விறகு முதலிய சிலகருமையாகவும், சில நீலமாகவும், மண்முதலிய சில கடினமாகவும், பொன் முதலிய சில மிருதுவாகவு மாகின்றன. இதுபோல் அப்பரவெளியிலுள்ள அசைதற் சத்தி அசையுந் தன்மையா லொன்றாயினும் அசைக்கப்படும் உயிர்களின் கன்மத்திற் கேற்ப பலவருண பேதங்களை யடைந்திருக்கின்றன. ஜாதிபேதம் நம்மால் கற்பித்துக் கொள்ளப் பட்டதன்று. விலங்கு, பறவை முதலியவற்றிற்கு ஜாதி பேதம் நம்மால் கற்பிக்கப்பட்டதாயின் மனிதருக்கும் நாம் கற்பித்துக் கொண்டதென்று சொல்லலாம். இத்தகைய சிவமும் சத்திபுமாகிய பரவெளியே எல்லாப் பொருளினுங் கலந்திருக்கின்ற தென்பதனையும் அப்பரவெளியாகிய சிவசத்தி சொருபமே சிவலிங்க வடிவமென்பதையும் இதனடியிற் காட்டுஞ்சிவஞான சித்தித்திருவாக்கானுந்தெனிக. அத்திருவாக்கு வருமாறு,

சத்தியுஞ் சிவமுமாய தன்மையில் வலகமெல்லா
மொத்தொவ்வா வாணும்பெண்ணு முயர்குண குணியுமாகி
வைத்தன னவனாவ்வந்த வாக்கமில் வாழ்க்கையெல்லா
மித்தையு மறியார்பீட லிங்கத்தி னியல்புமோரார். ”

இச்சிவலிங்கம் பரவெனியாகிய அருவத்தைக் காட்டுகின்ற உருவமுயிருப்பதால் அருவருவத்திருமேனி யெனப்படும். அன்றியும் அதீதநிலையில் நிற்கின்றசிவம் உருவத்தைக் கொள்ளாதற்குச் சத்தியோடுகூடிய அவசரமாகிய சாதாக்கியத்தைக் குறித்தவிலைமையும் அருவருவத்திருமேனி யெனப்படும். சாதாக்கியமானது சிவசாதாக்கியம், அழர்த்திசாதாக்கியம், மூர்த்தி சாதாக்கியம், கர்த்திருசாதாக்கியம், கன்ம சாதாக்கியமென ஐவன்கப்படும். அவற்றுள் பின்னல்போலப் பிரகாசிக்கும் இறைவன்நிலை சிவசாதாக்கியம். சூரியப்பிரகாசம்போல விளங்கும் இறைவன்நிலை அழர்த்திசாதாக்கியம். ஒருமுகமு மூன்று கண்களுமாக விளங்கும் நிலைமூர்த்திசாதாக்கியம். நான்கு முகங்களும் பன்னிரு கண்களும் எட்டுக் கரங்களுமாக விளங்கும் நிலைகர்த்திருசாதாக்கியம். இலிங்கமும் பீடமுமாகவிளங்கும் நிலை கன்மசாதாக்கியம். அன்றியும் எல்லாத் தோற்றத்திற்கு முதலாயுள்ளதோற்றம் ஒலியாம். அவ்வொலியை நாதமென்றும் பிரணவமென்றும் சைவசித்தாந்தங்கூறும். சிவலிங்கவடிவம் பிரணவத்தையுங் குறிக்கும். இதனை

“ இலிங்க நற்பீட மிசையு மோங்காரம்
இலிங்க நற்கண்ட நிறைபு மகாரம்
இலிங்கத்துள் வட்ட நிறைபு முகாரம்
இலிங்க மகார நிறைவிந்து நாதமே. ”

என்னுந் திருமந்திரத்தாற் றெனிக.

சிவனைக்குறிப்பது சிவலிங்க மென்பதொக்கும், “ எரிய லுருவமில்லை ” 1. “ ஞானச்சுடர் விளக்காய் நின்றாய்நீயே ” 2 “ விண்ணிறைந்தோர் வெவ்வழவின்னுரு ” 3 “ சோதிதேயசுடரே சூழொளியினக்கே ” 4 என்பனவாதிய திருவாக்குகளால் சிவனுக்குவடிவம் அக்கினியே யாமென்பது பெறப்படும். பிரமணிட்டு

1. திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் தேவாரம். 2. ஐ. தேவாரம். 3. ஐ. தேவாரம். 4. திருவாசகம்.

ணுக்கள் தெரிசித்ததும் அக்கினியேயாம். ஆதலால் அக்கினி மேல் நோக்கிக் காணப்படுவதுபோல் சிவலிங்கம் அமைந்திருக்கின்றது. அக்கினி காரியத்திற்காக அமைக்கப் பட்டிருக்கும் ஓம குண்டம்போல் ஆவுடையாரும் அமைந்திருக்கின்ற தென்பதே பொருத்தம். பரவெளி இறைவன்வடிவமென்பதும் அப்பரவெளியைக் குறிப்பது சிவலிங்கமென்பதும் பொருந்தாதெனின். நன்று வினவினாப், அக்கினியைக் குறிப்பது லிங்கமாயின் அக்கினியைப் போல் அடிபருத்தும் முடிசிறுத்துங் காணப்பட வேண்டும். லிங்கமோ அடியுமுடியு மொன்றாகவே காணப் படுகின்றது. அன்றியும் குண்டம் எப்பொழுதும் அக்கினியோடு பிரிப்பின்றி இருப்பதில்லை. அக்குண்டம் பிரிப்பின்றி நிற்கும் சத்தியாகமாய்ந்தாது. அக்கினியே லிங்கமென்பதுபோல அக்கினியின் சத்தியே பீடமாதல்வேண்டும். ஆதலால் சத்தியேபீடம், லிங்கமே சிவமென்னுஞ் சிவஞான சித்தித் திருவாக்கோடு முரணி அக்கினியே லிங்கம், குண்டமேபீடம் என்றல் பொருந்தாது.

ஆயின்மேற் கூறிய திருவாக்குக்களின் கருத்துத்தானென்னையெனின் இறைவனுடைய திருமேனியின் தன்மை நம்முடைய வடிவம்போல் அப்பிரகாசமின்றிப் பிரகாசமுடைய தென்பதனைக்குறிக்கும். இவ்வாறன்றி வடிவத்தினமையையேக் குறிப்பதன்று. அமைதியைக் குறிக்கமாட்டா தென்பதனை (5) “எரியாமோறே” (6) “நட்டம்பயில்கின்ற பரஞ்சுடரை” என்பனவாதிய திருவாக்குகளாலறிக. இத்திருவாக்குகள் நடராஜவடிவம் அக்கினிபே யென்று விளக்குகின்ற தல்லவா. அக்கினியில் நடராஜவடிவத்திற் குரிய உறுப்புந் ளிருக்கின்றனவா? இல்லையே, அன்றியும் எரியலாநுருவமில்லை யென்றதற்கு அக்கினியே வடிவம் வேறுவடிவமில்லை யென்று கொள்வோமாயின் அரியலாற்றேயியில்லை யென்பதற்கு விட்டுணுவேதேவி, வேறுதேவியில்லை யென்று கொள்ளல் வேண்டும். இறைவனுக்குத் தேவி பராசத்தியாம். அப்பராசத்தியின் தொழிற்பாட்டின் பேதத்தாலுண்டான மூர்த்தங்களிலொன்று விட்டுணு, அவ்விட்டுணுவை ஆண்பரலாகவே நூல்கள் கூறுகின்றன. அவ்வாறாகவும் விட்டுணு எவ்வாறு

(5) ஷே தேவாரம் (6) ஷே தேவாரம்.

தேவியாகும்? ஆகாதாயின் அத்திருவாக்கின் கருத்துத்தா நென்னைபெனின் பராசத்தியின் றெழில் இரகசித்தலேயாம். விட்டுணுவின் தொழிலும் இரகசித்தலேயாம். இறைவனுக்கு இரட்சித்தலேயின்றித் தேவியில்லை, என்பதே கருத்தாம். இவ்வாறே எரியலாறுருவமில்லை என்பதற்கும் இறைவனுண்மை வடிவம் பிரகாசம்.

அவனாக்கப்பட்ட பூதங்களுள் அக்கினியும் பிரகாசம். எனைப் பூதங்கள் அப்பிரகாசம் ஆதலால் பிரகாசத்தைத் தவிர வடிவமில்லை என்பதே பொருளாம். அன்றியும் பஞ்சபூதத்து னொன்றாகிய அக்கினி எல்லாமாயிருக்கும் இறைவனுக்கு உண்மைவடிவமாதல் எவ்வாறு பொருந்தும்? பராசத்தியையும் இறைவனையும் இத்தன்மைப வென்று காட்டுதற்கு அரியும் எரியும் உவமைப் பொருள்களென அறிக.

ஆயின் பிரம் விட்டுணுக்களுக்குக் காணப்பட்ட இறைவன் வடிவம் அக்கினியல்லவோ வெனின்? அக்கினியேயாம். அது அவ்விருவருக்கும் உண்மைபான ஜோதிப்பிரகாசம் நம்மின் வேறாயுண்டென்றுணர்த்து நிமித்தம் அந்தச்சோதியை அவர்கள் தெரியமுடியாத அந்த நிலையில் சோதிக்குச் சமானமாகிய அக்கினியாய் அடி முடி காண முடியாத வண்ணமாய்த் தோன்றியதாம். அத்தோற்றமும் இறைவனருட் கோலமே யன்றிப் பூதாக்கினியன்று. பூதாக்கினியாயின் பாதாயினு மொருபொருளைப்பற்றி நின்றகாணப்படுமே யன்றித்தனித்து நின்ற காணப்படமாட்டாது. இறைவன் அக்கினியாய்த் தோன்றிய பொழுது எந்த ஆதாரத்தைப் பற்றி நின்றான். அவ்வாறு பற்றின்றிப் பிரகாசிக்கும் அக்கினி போன்றவடிவம் இன்றைக்கும் யோகாப்பிராசத்தால் தெரிசிக்கக்கூடும். இதனை “முழுச்சோதி நினைதந் திருத்தல்” என்னுஞ் சிவஞானசித்தித்திந் திருவாக்காற் றெளிக. ஆதலால் அக்கினியின் அமைதியே சிவலிங்க வடிவமென்பது பொருந்தாது.

மேற்கூறிய வாறு பரவெளியே இறைவன் வடிவம் என்பதனையும் சோதி பென்பதும் அப்பரவெளியையே குறிக்கு மென்பதனையும் அப்பர வெளியாகிய இறைவன் வடிவத்தைக் குறிப்பது சிவலிங்க மென்பதனையும் இதனடியில் வருந்திருப்பாசுரத்தாலறிக. அது வருமாறு,

“மலர்மகனாகி மூன்றுவையமும் படைத்து மாலா
யலைவறநிறுத்தி முக்கனாகியா யழித்தம்முவர்
தலைவனாய் பரமாகாச சரீரியாய் முதலீறின்றித்
தொலைவரும் சோதியாமிச்சுந்தர விங்கந்தன்னில்.”

திருவிளையாடற் புராணம்.

முடிவுரை.

சிவலிங்கமென்பது சிவத்தைக் காட்டு மடைபாள மென்ப
தூஉம், சிவம் மங்கலமாயிருந்து எல்லாப் பொருளுக்கும் மங்கல
த்தைத் தருமென்பதூஉம், அச்சிவப்பொருளின் வடிவம் ஞான
வெளியென்பதூஉம், அந்தஞானவெளியைக் குறிப்பதே லிங்க
மென்பதூஉம், இவ்விலிங்கம் பிரிதிவிப்பம்சத்தி லமைந்திருத்த
லால் எல்லாமாயிருக்கின்ற அட்டமூர்த்த மெனப்படு மென்பதூ
உம், ஆவுடையாள் சிற்சத்தியைக் குறிக்கு மென்பதூஉம், கோ
முகி உயிர்களிடத்துநிகழ்நின்ற சிற்சத்தியின் கருணையைக்குறி
க்குமென்பதூஉம் ஆவுடையாளுக்குக் கீழள்ளலிங்கத்தின் பாகம்
எல்லா அண்டங்களுந் தன்னுள் வங்கி இருக்குமென்பதனைக் குறி
க்கு மென்பதூஉம் பிறவுமாம்.

பொ. முத்தப்பயிள்ளை.

திருவாவடுதுரை யாதினத்துச்

சைவப் பிரசாகரர்.

இருவின யோப்பு.

(முன் தொடர்பு தொகுதி 3, பகுதி 2, 3, பக்கம் 16 :)

“ எண்ணும் வினைப்பயனாற் புவனந்தோறும் போகமென்று
நண்ணிவருஞ் சகலர்க் கொருகால் நயந்திங்ஙனே
பண்ணிய கன்மந் துலையொத் துழிச்சத்தி பாதமுறக்
கண்ணியனுங் குருவாய்க் காழிவேந்தன் கதிதருமே. ”

சஞ்சிதமாய் ஈட்டப்பட்டிக் கிடந்த இருவினைக்கும் பக்குவ முறையானே பயனாவரும்வழி நல்வினை மிக்க பரிமேதயாகம் தீவினை மிக்க பிரமக்கொலை ஒருங்கே பக்குவமெய்திப் பயன்படு தற்கண் ஒத்தனவாயின் அவைதம்முள் ஒன்றோடொன்று அடிக் கப்பட்டு சுந்தோபசந்த நியாயமாய்க் கெட்டொழியு மாதலின் அவ்வாடுத்தல் இருவினை யொப்பென்பர் ஒரு சாரார்.

மிக்கவினையாகிய புண்ணியபாவங்கள் தம்முள் ஒத்துக்கெட் டனவாயினும் அவையொழித்தொழிந்த புண்ணியபாவங்கள் தத் தம்பயனைத் தருதற்கு இடையிட டின்மையானும் இருவினைகள் முழுதுந் தம்முனொக்கு மாறில்லை ஒக்குமெனினும் அதுபற்றி ஆணவமலம் நீங்குமாறினமையால் விஞ்ஞானகலாரவரன்றி முத்தி எய்துதல் கூடாமையானும் இருவினை யொப்பிற்கு ஈதுபொருளல் லவாம்.

சுவர்க்கநாகங்களில் அதுபவிக்கத் தக்கதா யிருக்கிற அஸ்வ மேத பிரமஹத்தியாதி கன்மங்களை ஒரு சரீரத்தி லதுபவிக்கக் கூ டா தாகையால் சிவசத்தியானது இரண்டையு நாசஞ்செய்து அநியதமாயும் பரிபக்குவமாயுமிருக்கிற இரண்டுக்குமத்தியில் பிர பலமாயிருக்கிற ஒருகர்மத்தைப் புசிக்கச்செய்யும்மற்றொன்று அநி யத காலேபாக்யமாயிருக்கும். அவ்விரண்டு காமங்கள் ஸமபலமாய் விருத்தமாயிருந்தால் அவ்விரண்டையும் நாசஞ்செய்து வேறு கர் மத்தைப் புசிக்கச் செய்யும் சர்வகாமங்களும் ஏககாலத்தில் பரிப க்குவமானால்சிவசத்தியானது அவைகளை நாசஞ்செய்யும் அது

வே விஞ்ஞானகைவல்யம் சர்வகர்ம நாசத்தால் கர்மசஹ காரியா யிருக்கிற ஆணவமலத்திற்குப் பரிபாகம் வரும்.

“ ஒத்தவினை யிரண்டு மோட்டு மொவெனது

சத்திமல பாகமுறிற்றான். என்றுங் கூறுவர்.”

ஒரு ஊருக்கு இருவழிதோன்றின விடத்துச் செல்வானுக்குத் திகைப்புண்டானது போல கன்மத்துலே பொப்பிலே சத்திக்குத் திகைப்பு வரும் அப்பொழுது சத்தி தன்ஞெழிலினைச்செலுத்தாம விருக்கு மென்பர்.

அன்றியும் பசு நல்வினை தீவினை ஒத்து நின்ற இருவினை யொப்பு ஒன்று, சில நல்வினை தீவினை பொத்த விருவினை யொப்பு ஒன்று ஆக இருவினையொப்பு இருவகைப்படும். இவற்றுள் முன் னைய இருவினை யொப்பு எங்ஙன மென்றிற் கூறுதாம். ஆன்ம அறிவின் கண்மலபரி பாகக்குறி சத்திரி பாதக்குறி விளங்குமாப்போல் இருவினை யொப்புக்குறி விளங்கி நின்றலாம். அக்குறி யாதெனில் ஒன்றில் விருப்பும் ஒன்றில் வெறுப்புமாதவின்றி இருவினைகளிலும் அவற்றின் பயன்களிலும் ஒப்ப உவர்ப்பு நிகழ்ந்து விடுவோனது அறிவின் கண் அவ்விருவினையும் அவ்வாறு ஒப்பநிகழ்த்தலேயாம். இவ்வாறு அறிவின் கண் இக்குறி நிகழ்ச்சிகூறி மறில்லையாயின். முத்திபடைதற்கு ஏதுவாதல் கூடாதென்க. ஏனெனில் கன்ம ஒப்பு இல்லையாயின் குருபரன்றோன்றான் அவன்றோன்றிலனேல் சீவதீக்கைப்பேறு கிட்டாது. கிட்டாதாகவே சிவஞானமயந்தாது எய்தா தாகவே அத்துவிதக் கலப்பினது ஆன்ம அறிவுதூலமாய் நின்றலால் வியாபகமாய் நின்று விளக்கல் கூடாது. முற்கூறியாங்கு சோபனமுறையில் சிறிது சிறிதாக விளங்கி விளங்கிப்பின் வியாபகமாய் விளங்கும் சிற்சத்தியும் முற்பக்கத்துத் திங்கள் போலத் திரோதான சத்திருபமாய் நின்றறிவிக்கும். அன்றியும் இருவினை யொப்பென்பது சஞ்சித வினையொத்தலா, அல்லது பிரார்த்தவினை யொத்தலா, அல்லது ஆகாமியவினை யொத்தலா வென யியப்பாடுறும், அவ்வையம் நீக்குவான் சில கூறுவாம்.

ஒரே ஜனனத்தில் முத்திபடைப நின்ற ஆன்மா முன் ஜனனங்களிலீட்டிய புண்ணியபாவங்களிரண்டுப் புசித்துத் தொலையத்தக்கதாக அத்துவானிலே கட்டுப்பட்ட சஞ்சிதமும் அதினின்று

இப்பொழுது புசித்துமுடிவதாக வந்தவுடனிலே கட்டுப்பட்ட பிரார்த்தகன்மமும் எதிர்வினையாகிய ஆகாமியமும், முடிந்து போம்படி சிவபுண்ணிய மிதுதியிலே எல்லாம் சேரத்துலையொக்கப் பொருந்தின விடத்துத் திரோதாயி காருண்ணியத்தைச் செய்து நன்மையுடைய சத்திநிபாதம் விளைவிக்கும்என்று உண்மை நூல்கள் கூறுகின்றமையாலும், இருவினையொப்பு என்று பொதுப்படக் கூறியதாலும் இவ்வினையொத்தல் சஞ்சிதம், பிரார்த்தம், ஆகாமியமாகிய மூன்றற்கும் பொருத்த முடைத்தாதலறிக. இதுபற்றி யன்றோ பெரியோர்.

“ இனையபலபிறவிகளினிற்று பிறந்தருளாவிருவினை ன்புரிந்

தருந்துமிதுசகலமகலா

முனமருவுமிருபயனு மொருகாலத் தருந்த முந்துதுகருந்துபயனந்த முறவந்த

வினையுமெதிர்வினையுமுடிவினையு தவுபயனா னேராகநேராதல்

மேவுங்காண்முற்

சினமருவுதிரோதாயிகருணையாகித் திருந்தியசத்திநிபாதந்

திகழும்ன்றே. ”

என்று கூறுவாராயினர்.

இவ்வாறு சகலர்க்கு கன்ம வொப்பு, மலபரிபாகம், சத்திநிபாதம் எனமூன்றும்க்கு அவசியமென்றும் கன்மவொப்பிற்குக் காரணம் இறப்பில் தவங்களுன்றும் கண்டாம். அன்றியும் ஆன்ம அறிவின் கண் இருவினையொப்புக் குறிநிகழ வேண்டுமென்றும் மூவகைக் கன்மங்களுக்கும் இருவினையொப்புண் டென்றும் ஏக காலத்தில் பரிபக்குவமான கன்மங்களைச் சிவசத்திராசஞ் செய்யுமென்றும் அந்நாசத்தால் ஆணவமல பரிபாகமுறு மென்றும் கண்டாம்.

விஞ்ஞானசுலர் பிரளயா கலர்க்கு இருவினை யொப்பில்லாமலே மலபரிபாகம் சத்திநிபாதமுண்டாம். விஞ்ஞான கலருக்குக் கன்மஒப்பு ஏனில்லையெனில், அவர்களுக்கு விஞ்ஞானரீயாக சந்நியாசங்களால் கன்மகூபமும் மாயா மலகூபமும் பிறந்திருக்கிறபடியாலென்க, ஆதலால் இவர்களுக்கு மலபரிபாகமே சத்திநிபாதத்துக்குக் காரணமெனவறிக.

மாயாபோகத்தால் கன்மசாமிய முண்டாக வேணும் பிரளயாகலர்க்கு இஃதின்மையால் இருவினையொப்பு இல்லாமலே மலபரிபாகம் வந்து சத்திநிபாதமுறம். அன்றியும் பிரளயாசலர் நிலையில் அருங்கலாதி போகமுண்டாகையால் சகலராவார்கள். இச்சகலருக்கும் மற்றுள்ள சகலருக்கும் கன்ம ஒப்பு சத்திநிபாதத்திற்குக் காரணமோ வெனில் பிரளயாகலர் நிலையினின்றுசகல ராவார்க்கு இருவினை யொப்புசத்தி பதிதற்குக் காரணமன்றி மலபரிபாகமே காரணம்.

மாயையில் ஆதிபிவிருக்கும் சகலர்க்கேகன்மவொப்புடன்கூடினமலபரி பாகம் சத்திநிபாதத்துக்கு காரணம் எனவறிக. கமலபரிபாகமில்லா விடத்துச்சகலர்க்குச் சத்திநிபாதம் உண்டாகாது. எனவேமலபரி பாகத்துக்கு முன்னிகழும் இருவினை யொப்பைச் சிவசக்திபுசிசுக்க வொட்டாமற் கெடுத்து விடுமென்க. இனி சிவ நல்வினை யொத்தலாவது.

சிவநல்வினை, தீவினைபோலத் தமது முதலுபகாரத்தை மறந்து பிறவிக்கேதுவாய்ப் பசு போதம் முனைத்துச் செய்யப் படுவதொன்றெனத் தெளிந்து உவர்த்து விடுவேன தறிவிலகன் அவ்வாற்றா னொப்ப நிகழ்தலாம்.

சுருங்கக் கூறில் சிவபுண்ணிப விசேடத்தால் புத்தி இருவினையின் கண்ணும் அவற்றின் பயன்களிடத்தும் விசாரித்தறியாது, நடுநிலையாகி ஒத்து நின்றலே இருவினையொப்பு எனப்படும். இஃதுற்றபோது அக்கணியைச்சார்த்த விதைபோல ஆணவமலம் பக்குவமெய்தும் என்றறிக.

“ பிணக்கில்லாத பெருந்துறைப் பெருமானுன்

னாமங்கள் பேசுவார்க்

கணக்கிலாத தோரின்பமே வருந்துன்பமே

துடைத் தெம்பிரா

னுணக்கிலாததோர் வித்துமேல் வினையாம

லென்வினை பொத்தின்

கணக்கிலாத் திருக்கோல நீவந்துகாட்டினுப்

கழுக்குன்றிலே. ”

S. பால்வண்ணமுதலியார்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவபாரமியம்

(விஷ்ணுபாகவதம்.)

முதலாவது அத்தியாயம்.

சத்வ, ரஜஸ், தமஸ் ஆக பிரதிருதியின் குணங்கள் மூன்று. இவைகளுடன்கூடி பரபுருஷன் இவ்வுலக சிருட்டி முதலியவைகளின் பொருட்டு ஹரி, விரிஞ்சன், ஹரா எனும் பெயர்களை முறையேகொள்கிறார். இவைகளுள் (சத்வதனு) சத்வவடிவமாயுள்ளவரிடமிருந்து மனிதன் நன்மை தேடுகிறான், — ii. 23.

குறிப்பு:—இதனால் திரிமூர்த்திகளினின்றும்பரபுருஷர் வேறானவரெனவும் அவர் சதுர்த்தம் எனவு மேற்படுகிறது.

மாண்கேயோபநிஷத்.

“ப்ரபஞ்சோப சமம் சாந்தம் சிவமத்வைதம் சதுர்த்தம்”

நிருசிம்மபூர்வதாயின்புநிஷத்.

“ப்ரபஞ்சோப சமம் சாந்தம் சிவமத்வைதம் சதுர்த்தம் மந்யந்தே”

நாரதபரிவ்ராஜகோபநிஷத்.

“ப்ரபஞ்சோப சமம் சிவம் சாந்தமத்வைதம் சதுர்த்தம் மந்யந்தே”

ராமோதரதாயிநியோபநிஷத்.

“ப்ரத்ய யஸாரம் ப்ரபஞ்சோப சமம் சாந்தம் சிவமத்வைதம் சதுர்த்தம் மந்யந்தே”

பஸ்மஜாபாலோபநிஷத்.

“அத்வைதம் சதுர்த்தம் ப்ரம்மவிஷ்ணு ருத்ராதிதமோ மாசாஸ்யம் பகவந்தக் சிவம்” எனவரும் வேதஞானகாண்டங்களின் இருதயவுண்மையினையே இச்சுலோகந்தொரிவிக்கிறது.

அஸ்வத்தாமன் “உருத்திரமூர்த்திக்குட்ப்பயந்து சூரியன் போல்” தன் பிராணனுக்காக ஓடினான். அல்லது மற்றொருபாட

பேதத்தின்படி “உருத்திரமூர்த்திக்குப் பயந்து பிரமணைப்போல்”
தன் பிராணனுக்காக ஒடினான். Vii. 18.

பரீக்ஷித் என்பவருடைய ஜாதகத்தினை ஜோசியர்கள் எழுதியபோது “அவர் (அருள்) பிரசாதத்தில் கிரீசனை ஒப்பார்” என்று கூறினர். Xii. 24.

குறிப்பு:—பூர்வகாஸ்திரங்களில் பிரசாதம் என்னும் பதம் பக்குவப்பட்ட சிவபக்தர்களுக்குப் பரமேஸ்வரன் புரியும் திருவருள் சம்பந்தமாக உபயோகப் படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

திருமந்திரம்.

சிவனருளாற் சிலர் தேவருமாவர்

சிவனருளாற் சிலர் தெய்வத்தோடொப்பார்

சிவனருளால்வினை சேரகிலாமை

சிவனருட் கூறிலச் சிவலோகமாமே.

என வருதலாற்காண்க. “அவனருளாலே யவன்ருள்வணங்கி” என்பது மிக்கருத்துப்பற்றியே யென்க.

அர்ச்சுனன் தன் பழைய அற்புதங்களை நினைக்கிறபோது “சூலாபுதம் ஏந்திய ஹிமவான் மகனொடும் மகிழ்ந்து அவரது சொந்த பாணமாகிய பாசுபதாஸ்திரம் எனக்கு அளித்தார்” XV. 12.

இண்டாம் அத்தியாயம்.

கல்வி (ஞானம்) வேண்டிலோர் கிரீசனை வணங்கவேண்டும். உத்தமவாழ்க்கைத்துணைப்பெற விரும்புவோர் கற்புவடிவார்ம். உமா தேவியை வணங்கவேண்டும். iii. 7.

குறிப்பு:—இதனால் சிவபெருமானாலேயே ஞானம் அடையத்தக்கதென்று ஏற்படுகிறது.

கைவல்யோபநிஷத்.

“ஜ்ஞாத்வாதம் ருத்யுமத்யேதிகாந்ய: பந்தாவிமுக்தயே”

திருமந்திரம்.

சிவமான ஞானந்தெளிய வொண்சித்தி

சிவமான ஞானந்தெளிய வொண்முத்தி

சிவமான ஞானஞ் சிவபரத்தேயேகச்

சிவமான ஞானஞ் சிவானந்த நல்குமே.

என்றதனாற்காண்க.

மூன்றாம் அத்தியாயம்.

இவ்வுலகத்தினின்றும் கிருஷ்ணன் போய்விட்ட பிறகு துவாரகையிலிருந்து திரும்பிவருகிறபோது உத்தவரை ரோக்கி விதூர;

குறித்தகேள்வியைக் கேட்கிறார். அதாவது சாம்பன் செளக்கிய மாயிருக்கிறாரா. அழகு வாய்த விஷ்ணுவின் உத்தம புத்திரர். சாரதிகளும் தலைவர். பூர்வகாலத்தில் அம்பிகை தெய்வக்குகனாகிய கூப்பிரமணியமூர்த்தியைப்பெற்றதுபோல், ஜாம்பவதி சிவபிரானுக்கு விரதம் அனுஷ்டித்து, பெற்றெடுத்தாள். i. 30.

குறிப்பு.—இதனால் கிருஷ்ணமூர்த்தியின் குடும்பத்திற்குத் தெய்வம் சாம்பவமூர்த்தி யெனத் தெரியவருகிறது. யாதவகுலம் பரமேஸ்வரனுடைய அழிக்கும் அம்சம் பெற்றுள்ளவனான சாம்பன்மூலமாய் அழிக்கப்பட்டது என்பதைத் தெரிவிக்கிறது. இந்தத் (அழிக்கும்) தொழிலைச்செய்யும் ஒவ்வொருவரும் சிவஅம்ஸத்தை அச்சமயம் அடைகிறார்கள்.

(Xi. 2. 14 முதல் 16 வரையில் ஸ்லோகங்கள் பார்க்க.)

தாமஸ கிருஷ்டியில் பிரமன் திருப்தி யடையாதபோது சனகர் முதலிய குமாரர்கள் மனோபாவணைபால் உற்பத்திசெய்து ஆன்மாக்களைச்சிருஷ்டிக்கும்படி கூறினான். அவன் கட்டளையின்படி நடக்க அவர்கள் உடன்படாததால், அடங்காப் பெருங்கோபம் உண்டாயிற்று. ஆனால் அதை அடக்கப் பிரமன் முயற்சித்தான். தன் புத்தியினுலதை அடக்கியபோது பிரஜாபதியின் கண்ணிமைகளின் மத்தியிலிருந்து அவன் கோபம் இளமையான நீலலோகித (ருத்ர) ராக உற்பத்தியாய்த் தோன்றினர். Xii. 7.

அவனையும் கிருஷ்டித் தொழிலை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி பிரமன் வேண்டினான். ஆகவே அவ்வேண்டுகோளின்படி நீலலோகிதர் இயற்கையாகவே சத்வகுணமுடைமையால், தன்னைப்போலவே பல ஆன்மாக்களைச் சிருஷ்டிக்கத்தொடங்கினார். ஆகவே அநேக ருத்ரர் கிருஷ்டிக்கப்படுவதைப் பிரமன் கண்டு அச்சிருஷ்டியை நிறுத்தும்படி கூறினான். Xii. 13. 14. 16.

குறிப்பு.—இச்சரித்திரம் ஒவ்வொரு புராணத்திலும் பிரமன் கிருஷ்டி செய்ய முயலும் சந்தர்ப்பங்களில் காணப்படுகிறது. ருத்ரமூர்த்தியில்லாமல் படைப்புத்தொழிலும் காத்தற்றொழிலும் இயங்காவாம் என்பது இதைப் போதரும்.

பிரதோஷகாலத்தில் மாரீசனது மனைவி தன் காமத்தைத் திருப்திசெய்யக் கட்டாயப்படுத்தியபோது, இவ்விதமாக மாரீசன் கூறுகிறான். சுற்புடையானே! ஆன்மாக்களைச் சிருஷ்டிக்கும் பரமேஸ்வரன் இச்சந்தியாகாலத்தில் பரிவார தேவர்கள்கூழ் மகிமை

யுள்ள ரிஷபவாகனத்தின்மீது வருகிறார். சேதுவைக் கட்டியவர். பிரமன் முதலானோர் அதற்குக் காவலாளர்கள். பிரபஞ்ச உற்பத்திக்குக் காரணர். மாயாசக்தியோடு கூடியவர். பூதங்களோடு அவர் புரியும் செய்கைகள் திருக்கூத்தேயாம். Xiv. 22. 23. 28.

திதி என்பவள் தன் குறியின் செளக்கியத்திற்காக இவ்வாறு ருத்ரமூர்த்தியைத் துதிக்கிறாள், “ருத்ரரைப் பணிகின்றேன், பெரியவரே! தேவரே! உக்கிரரே, வேண்டும் அபிஷ்டங்களை வழங்கும் வள்ளலே, சிவனே, சாந்தமானவனே, ஆண்டவனே, கோபமானவனே, தன்சக்தியின் சகோதரியாய் அவர்க்கும் பந்தம் உள்ள எனக்கு நன்மை புரிவாராக. திருவருளுக்கு பாத்திரராயிருப்பவர்களுக்கெல்லாம் அருளுடையர். முக்கியமாய் ஸ்திரீஜாதியிடத்துக் கற்பரசியின் பதியாதலால் நன்மைபுரிவர். Xiv. 33. 34 35.

நான்காவது அத்தியாயம்.

மகப்பேறுக்காக அத்திரிரிஷி தவஞ்செய்ததாலத்து, இவ்விதமாகத் துதிக்கிறார் “லோகத்தின் நாயகனைச் சரணடைந்தேன், என்னையொத்த ஒரு புத்திரனை எனக்கருள்வாரா. பின்னர் மும்மூர்த்திகளும் முறையே ரிஷபம், அன்னம், கருடன் ஆகிய வாகனங்களின்மீது அந்த ரிஷியின் முன்னர் தோன்றினார்கள். அப்போது அத்திரி இவ்விதமாகக் கூறுகிறார். லோகத்தின் சிறுஷ்டி, திதி, சம்ஹாரத்தின்பொருட்டு ஒவ்வொரு கற்பத்திலும் மாயையின் முக்குணங்களுக்கேற்ப உருவெடுத்து முறையே பிரமன், விஷ்ணு, கிரீசன் எனும் பெயர் தாங்குகிறீர்களென்பதை அறிவேன். உங்களை வாழ்த்துகிறேன். ஆனால் உங்களுள் என்னால் உபாசிக்கப்பட்டவர் யாவர்? என்றனர் உன்சங்கல்பம் எப்படியோ அப்படியே நடக்கும், வேறுவிதமாக நடவாது ஒ பிராமணனே! நீ சக்திய சங்கல்பன் (உண்மையான தீர்மானமுடையவன்) ஆதலால் நீ உபாசித்தமூர்த்திகள் நாங்களே.” i. 20. to. 30.

குறிப்பு:—மும்மூர்த்திகளுக்குச் செய்யும் வணக்கம் துரியமூர்த்திக்கு முரியதென்பதாம்

விதூரர்கேட்கிறார் ‘கற்பவடிவமாகிய தன்புத்திரியை நோக்கி நல்லோர்க்கெல்லாம் மோலானாவாகிய சிவபிராணிடத்துத்

தன் புத்திரியினிடம் பிரியமுள்ள தகஷன் ஏன் விரோதம் பூண்டனன்." ii. 1.

ஜகத்துக்கு வழிகாட்டியராய், யாதொரு விரோதமில்லாதவரும் தன்னுளே ஆனந்தமுடையராப்ச்சாந்தமான தோற்றமுடையவரும் ஜகத்தின் பரமதேவருமாகிய அவரிடம் யார் தான் விரோதம் கொள்ளக்கூடும். ii. 2.

ஒருவர்க்காகப் பிரதி தீமைசெய்யாதவராகிய கடவுளுக்கு துன்பம் நினைக்கின்றானோ? அவன் வேறுபட்ட மனத்துடன் சத்திய விரோதம் ஆகின்றான். ii. 22.

அறிவில்லாததாகிய ஆன்மா (பசு) தன் முடிவைமறிந்து லௌகிக விஷயங்களில் சிக்கிக்கொள்ளட்டும் ii. 24.

மூடன் அறிவின்மையோடு கூடியசெய்கையைக் கல்வி விசேடமெனக்கொள்வான். சிவபிரானே இகழ்ந்தோரைப் பற்றுகிறவர்களும் ஜெனன வாழ்வை அடைவார்கள். ii. 25.

தேவி தகஷனைப்பார்த்து நீயல்லது வேறுயார் சர்வவியர்பகரும், விரோதத்தின்றும் புனிதமானவரும், தனக்கு அன்புள்ள நண்பனையாவது விரோதபையாவது இவ்வான்மகோடிகளில்லாதவரும், பிறர் அன்புசெலுத்தக்கூடிய தன்மையருமாகிய பரமேஸ்வரனை இகழ்வார்கள். iv. 11.

துஷ்டர்கள் நல்லோர்க்குத் தீக்குணம் உரைப்பார்கள் ஆனால் இருபிறப்பாளனே! உன்போன்ற பக்குவமுடையார் அப்படி செய்யார். சிறிய நற்குணங்களையும் மேலோர் விசேஷமாகவே மதிப்பார்கள். அவர்களுக் ரத் தீமை கூறுகின்றாய். iv. 12.

அவரது திருநாமமாகிய இரண்டு அக்ஷரங்களை எதோ ஒரு முறை உச்சரிக்கின், மணிதர் பாபங்களை ஒழிக்கும், நீயோ, அமங்கலமானவன். இகழ்கின்றாய், நல்லபுகழும் தடுக்கமுடியாத ஆக்கினை உடையாய். iv. 14.

குறிப்பு:—சிவ என்ற இரண்டட்சரங்கள் சகலபாபங்களையொழிக்குமென்பதாம்.

திருமந்திரம்.

சிவசிவ வென்கிலர் தீவினையாளர்
சிவசிவ வென்றிடத் தீவினமானும்

சிவசிவ வென்றிடத் தேவருமாவர்

சிவசிவ வெனச் சிவகதிதானே.

எனவருதலாற்காண்க.

மஹான்களுடைய தேனீ போன்ற மனம் பிரம்ம ரசமெனுந் தேனை உண்ணும். அவாவுடன் தாமரைபோன்ற அவர் திருவடிகளைப்பற்றுகிறார்கள். வேண்டுவார்க்கு வரங்களை வழங்கும் வள்ளலும் யாவர்க்கும் நண்பரானவருமாகிய (ரசனை) நீ இசுழ்சின்றாய். iv. 15.

நீ நீங்கலாக பிரமனும் ஏனையோரும் (மங்களகரமான) சிவ பிரானை (அசிவன்) அமங்களகரமாக நினைக்கின்றனரில்..... iv. 16

தர்மரக்ஷகனாகிய ரசனை இசுழ்சின்றபோது ஒருவர் காதை மூடிக்கொண்டு போய்விடவேண்டும். வல்லமைபுடையராயின் தாழ்வுபேசிய நாக்கை வேகமாய் அறுக்கவேண்டும். அல்லது உயிரைவிட்டு விடவேண்டும். இதுதான் தர்மம். iv. 17.

குறிப்பு:—சிவதுஷணங்களைத்தாம் நேரே செய்யாராயினும் பிறர் செய்வதை இசைந்து கேட்டுக்கொண்டிருப்பினும் பாவமேயாம்.

சித்தாந்தசிகாமணி.

கண்டனனாயின் முக்கட்கடவுளை நிந்திப்போனைத் தண்டனைபுரிந்து கொல்கவரிதெனிற சபிக்கநின்ற மண்டனில் வலியனன்றேல் வாண்செவித்துணைகள் பொத்திக் கொண்டவனகன்று செல்க குலைகுலைந்த மலபத்தன்.

ஸ்ரீ கண்டரை இசுழ்ந்த உன்னிடமிருந்துண்டான இத்தேகத்தை உயிருடன் வைக்கமாட்டேன். தடுக்கப்பட்டவுணவை பிரமித்து உண்டவனுக்கு உய்யும்வழி அதனை வாந்திபண்ணிவிடுதலை. iv. 18.

ஆன்ம விளக்கம் அடைந்த மஹாமுனிவருடைய சமயோசித உணர்ச்சி வேதவாக்கியங்களால் கட்டுப்படாது. iv. 14.

அம்பாள் தன் நாயகன் தாமரைபோன்ற திருவடிகளின் தேனைத்தியானித்துக்கொண்டிருந்ததால், வேறொன்றும் காணவில்லை. தன் தேகம் புனிதமாகியது. சமாதியிலிருந்துண்டான அக்நிநியால் தடுக்கப்பட்டது. iv. 21.

மைத்திரேயர் கூறுகிறார் “பிறகு தேவர்கள் எல்லாரும் சூலாயுத முதலிய ஆயுதங்களை ஏந்திபுருந்தாசனங்களில் புடைக்கப்பட்ட

டுக்கால்கள் ஒடிந்த பிறகு அங்குக்கூடியுள்ளோர்களுடன் பிரம
னிடம் சென்று தண்டாகாரமாய் விழுந்து நடந்தன யாவும் கூறி
னார்கள். vi. 1. to. 2.

இப்படி நடக்குமென்று முன்னமே உணர்ந்து (உந்தித்) தா
மரையிற் பூத்த பிரமனும் சர்வவியாடக விஷ்ணுவும் தகையாகத்து
க்குச் செல்லவில்லை. vi. 3.

குறிப்பு: — ஈண்டுவியாபகமென்பது பிரதிஷ்டாகலை வரையிலுள்ள
வியாபகமேயாம் விஷ்ணு தட்சயாகத்திற்குச் சென்று பரிபவப்பட்டதாக
சில புராணங்களும்.

இவைகளைக்கேட்டுப் பிரமன் “சுகம் விரும்புவோர் தெய்வங்
களுக்குக் கெடுதிசெய்யின் கேதமமடைபார்” என்றார் vi. 4.

சிவபிரானது அவிப்பாகத்தை நீக்கிய படியால், நீங்கள் குற்
றஞ்செய்தீர்கள். அவர் திருவடிகளைப்பற்றுங்கள். அவர் எளிதிற்
சந்தோஷமடைவர். சுத்தசித்தத்தோடு தியானஞ்செய்யுமின். vi. 5.

குறிப்பு — புருஷகுத்தத்தில் விஷ்ணுவை “யஜ்ஞரூபி” எனவும் ருத்
ரமூர்த்தியை யஜ்ஞரூபதியெனவும் கூறுமாற்றால். சர்வதேவதரப்பூதராகிய
சிவபெருமானே அவிப்பாகத்திற்கு உரியர்.

யாவைது (யஜ்ஞரூபிய) விஷ்ணுவாவது, நீங்கள் எல்லோ
ருமாவது, மஹான்களாவது, பிறர்யாராவது அவர் உண்மை நிலை
யையும் ஆற்றலையும் வல்லபத்தையும் அறியோம். சுயேச்சையான
அவரைத்தணிப்பதற்கு வழிபோதிப்பர். vi. 6.

பிரமன் இவ்விதமாகத் தேவர்களுக்கு அறிவுறுத்தித் தன்னி
டம் விட்டுப் பிரதிர்கள் பிராஜபதிகளோடு, திரிபுரமெரித்த பர
மேஸ்வரன் விருப்புரிருக்கும் ஸ்தானமும், மலைகளுட் சிறந்தது
மான கைலையங் கிரியை யடைந்தான். vi. 8.

பிறப்பு, மருந்து, தவம், மந்திரம், யோகம் ஆகிய இவைக
ளால் முதிர்ச்சியடைந்தோரும், கின்னாரரும், மனிதரல்லாதவரும்
கைலையங் கிரியில் வீற்றிருக்கின்றார்கள். vi. 9.

குறிப்பு: — சமார் இருபத்தைந்து சுலோகங்களில் பெரிய ஆலவிருக்ஷ
முதல் கைலையின் வனப்புக்களைத் தனித்தனி வர்ணித்திருக்கிறது. வைகுந்த
மும் இவ்வளவு விரிவாக வர்ணிக்கப்படவில்லை.

பஹுபோக விருக்ஷத்தினடியில் சிவபிரான் எழுந்தருளியிரு
ப்பதைக் கண்டார்கள். போகமும் விருப்புலோர்க்குத் தாயகமாயி

ருப்பவர். குபேரனும் சந்தனரும் யோகசித்தியும் இருவீனை யொப்புமுள்ள ஏனையரும் வணங்குகின்றார்கள். சிவபிரான் புத்தியின் வழிகளும், யோகத்தின் துறைகளும் யோசிக்கின்றார். தபஸ்சிரேஷ்டர்கள் விரும்பும் உருவம் கொள்கிறார். மஞ்சம் புல்லாசனத்தின்மீது பஸ்மதாரணராய் அழியா உண்மையை நார தருக்கு விளக்குகின்றார். நாரதர் கேள்விகேட்கின்றார். ஏனையர் கவனிக்கின்றார்கள். அப்பரசிவம் தமது இடதுகாலை வலது முழந்தான்மேல் வைத்துக்கொண்டு ஜெபமாலையைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு தாரகமுத்திரையின் சின்னத்தைக் காட்டிக்கொண்டு வீற்றிருக்கிறார். vi. 33 to 38.

மகரிஷிகளும் அஷ்டதிக்குப் பாலகர்களும் அவரை வணங்குகிறார்கள். அவர் சமாதானில் மஹாயோக சாதனையால் அடையக் கூடிய ஆன்ம அனுபவம் அடைகின்றார். மனுகுலத்தோருள் முதல்வர் vi 39.

பிரமன் கூறுகிறார்:—தேவரீரை ஜெகந்நாதனென்றும், பிரபஞ்சத்தைக் கடந்தவரென்றும், முதற்காரணரென்றும், சத்தியும் சிவமும் என்றும், பரப்பிரம மென்றும் அறிவேன் vi. 42.

தேவரீரே சிவசத்தியின் கூட்டுறவால் வினையாட்டிச் சில ந்திபோலப் பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டி, திதி, சர்ஹாரம் செய்கிறீர். vi. 43.

குறிப்பு: ஜீவசித்தாகிய சிலந்தி அசத்தாகிய உடலினின்றும் தூலைக் காரியப்படுத்துவதைப்போல, சிவசித்தாகிய இறைவன் மாயையினின்றும் பிரபஞ்சத்தைக் காரியப்படுத்துவெனப்பதாம்.

தகூண் ஏவுதலால் தர்மார்த்தத்தின்பயனை அனுபவிக்க யஞ்ஞர்களை அவர்கள் உண்டாக்கினார்கள். பிராமணரும் ஏனையரும் அமுத்தமாக அனுசரிக்கும் (ஜாதிகளின் வித்தியாசங்களின்) வரையறைபளவுக்குத் தேவரீரே காரணர். vi. 44.

அமங்கள காரியங்களை மங்களமாக்குவீர். செய்கைகளுக்கு இவ்வுலகத்திலும் மற்ற உலகங்களிலும் சன்மானம் அளிக்கின்றீர். தீமை புரிவோரைக் கடுநரகில் தள்ளுகிறீர். vi. 45.

பசுவாகிய அறிவிலா ஆன்மாக்களைத் தேவரீர் திருவடிப்பற்றிய சிந்தையாளராய் எல்லா ஆன்மாக்களிலும் தேவரீரிடத்தே காண

விரும்புகின்ற பெரியோர்களைப் பசுவாகிய அறிவிலாத ஆன்மாக்களிடத்துச் செய்வதுபோலக் கோபமானது பெரும்பாலும் செல்லாது. vi. 46.

தன்முதுகின்மீது யாகமிருகத்தின் தலையை வைத்திருந்த போதுருத்ரமூர்த்தி பார்க்கத்துக்கத்தினின்றும் விழிப்பதுபோல் தகூன் எழுந்தான். தன்முன்னே சிவபிரானைக்கண்டான். vii. 9.

ருத்ரமூர்த்தியிடம் விரோதங்கொண்டதால் கலங்கிய மனத்தனாகிய அப்பிரஜாபதி சிவபிரானைத் தரிசித்த விசேடத்தால் குளிர்ந்த காலத்திவிருக்கும் குளம்போல (தூர்க்குணங்களாகிய) மலத்தினின்றும் விடுபட்டான். vii. 10.

முதல்முதலில் தேவரீர் முகத்தினின்றும் பிராமணரை உற்பத்தி செய்தீர். பிரம்மத்துக்கும் ஆன்மாவுக்குமுள்ள உண்மையைப் பரவச்செய்வதற்காக உண்டாக்கினீர். அவர்கள் நல்லொழுக்கமும் கல்வியின் நிமித்தம் உறுதிகொண்டிருக்கிறார்கள். பரமனே! நிரைமேயப்பவன் கோல்கொண்டு பசுக்களைக் காப்பாற்றுவதுபோல எல்லா ஆபத்துகளிலும் அப்பிராமணர்களைக் காப்பாற்றுகிறீர். vii. 14.

அப்பரமனது உண்மைச்சொளுபம் அறியாமல் சபையில் அம்புபோன்ற கொடிய வார்த்தைகளால் நான் தூஷித்த அப்பரமன் தனக்குத்தானே சந்தோஷப்பட்டும். பெரியோரைத் தூஷித்த தற்காகத் தண்டாகாரமாய் வணங்கியபோது திருக்கண் கிருபா நோக்கத்தால் காப்பாற்றினார். vii. 15.

மதுபடியும் கூடிய சபையை நோக்கி விஷ்ணு கூறுகிறார், “நானும், பிரமனும், சிவமும் பிரபஞ்சத்தின் மூலகாரணர். பரமான்மாவும், ராஜாக்களும், சாட்சிகளும், ஆன்மதரிசனிகளும், அதிதர்களும் ஆவோம். vii. 50.

“மூடனாவன் பிரமன், ருத்ரன் முதலானோரைத் தனங்கொண்டாவதில்லாத பரமான்மாவாகிய பிரமத்தினின்றும் வேறாக நினைக்கிறான். vii. 52.

குறிப்பு:—“ஏக வவருத்தோ நதவீதியாய தஸ்தே” எனவும் “சிவ ஏவ கேவலா” எனவும்வருவனவற்றால் சிவபெருமான் இரண்டாவதல்லவென்றும் அநாதிஷ்டானத்தால் மூவரும் வாழ்பவராகலின் இவர்களை வேறாக நினைக்கக்கூடாட்செனவும் கூறியவாறாயிற்று.

“பிரமணே! சொரூபத்தில் ஒரு தன்மையராயும் பாவற்றிற்
கும் மூலமாயும் இருக்கும் மும்மூர்த்தியுள் வித்தியாசங்கொள்ளா
தவனே சித்தத்தெளிவு அடைகிறான்” vij. 54.

மைத்திரேயர் கூறுகிறார்: தக்ஷயாகத்தை அழித்த சிவபிரா
னது இவ்வெற்றியைப் பிரகஸ்பதியின் அவதாரமாகிய உத்தவர்
எனும் என் பக்திமானாகிய மாணவனால் கேள்விப்பட்டேன்.
vii. 61.

ஓ, பரீக்ஷித்! கற்றபிறகு பக்தியுடன் தினந்தோறும் புகழ்
விருத்தியும், தீர்க்காயுளும் பாபரீக்கமும் வினைக்கும் பரமேச்சுர
னது மகிமைகளைப் பாராயணஞ்செய்பவனே பாபத்தைத் தொலைக்
கின்றான். vij. 62.

பூமிதேவி நிலத்து உழைப்பாளிகளுக்குப் பலன் கொடாத
போது திரிபுரதகனரைப்போலப் பிருத்விராஜன் கோபமடைகிற
னென்று கூறப்படுகிறது. (x. 7, 29, x. 76, 12 பார்க்க). xvii. 13

பிருத்விராஜன் அஸ்வமேதயாகஞ்செய்தபோது, இந்திரன்
அக்குதிரையைத் திருடிக்கொண்டான். ராஜன் அதைக்கண்டு
பிடித்து அவன்மீது பாணங்களை ஏவ இருந்தபோது, இந்திரன்
சடைமுடியுடன் பஸ்பதாரணனாய் தோன்றினான். மகிமையுள்ள
அத்தோற்றத்தினிடத்துண்டான பக்தியின் பாணங்களை ராஜன்
நிறுத்தினான் xix. 14.

குறிப்பு: இவ்விடத்தில் மெய்ப்பொருளையனார் சரித்திரம் கவனிக்கத்
தக்கது.

விதுரர் கேட்கிறார்: பஹுன்களுக்குத் தியானித்தல் தானே
முடிபெய்யாலும், மிருத்துக்களால் சந்திக்க முடியாதபடியாலும்,
பிராசிதர்களுக்கு எப்படி சிவபிராணே இவ்வுலகத்தில் நேரேகாண
முடியும்? சிவபிரான் தானேசந்தோஷபடைந்து லோகத்தின் சுகம்
பொருட்டுத் தனது சங்கராசக்தியுடன் பவனிவருவார் என்று கூற
ப்பட்டிருக்கிறது.....தங்கர் தகப்பனார் வழித்துணையைக்கொண்டு
வடபால் மானச ஏரிவரை சென்றனர். (ஏரிவருணனை இங்கு
விசேடமாபிருக்கிறது). அங்கே அவர்கள் தேவ சங்கிதங்களைக்
கேட்டு உருக்கிய சொர்ணதேகத்தோடும் தேவர்கள் சூழக்கிருடா
முரத்தோடு திரிநேத்திரதாரியாகிய சிவபிரான் தங்களைநிரே

வருவதைக்கண்டார்கள். பிராசிதர்கள் சந்தோஷத்துடன் சேவித்தார்கள். பிறகு தனது பக்தர்களின் கஷ்டங்களை நீக்குபவரும் தர்மத்தை பரிபாலிப்பவருமான ருத்ரமூர்த்தி அவர்களுக்குக் கூறுகிறார்.....முக்குணவயத்தராய் ஜீவான்மாவுக்கு அதிதராகிய வாசுதேவரைச் சரண் அடைகின்றார் எமக்குப்பிரியமானவர்... xxiv. 17• to 31.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்.

பூகோள வரலாற்றில் இலவரத கண்டத்துக்கு பவாவே தெய்வம்.

ஆறாவது அத்தியாயம்.

விருத்திராக்ஷனோடு நேர்ந்த யுத்தத்தில் இந்திரன் “யமனுக்கு முன்னே கோபத்தோடு நின்ற ருத்ரமூர்த்திபோல தோன்றினான் xvii 15.

விஷ்ணுமூர்த்தி அளித்த ஆகாயாதத்தில் சித்ரகேது செல்லும்போது சித்தர்களும் சரணர்களும் சூழ இருக்கும் சிவபிரானைக் கண்டார். முனிவர் கூட்டத்துள் பார்வதியைச்சிவபிரான் தழுவுவதைப்பார்த்துச் சித்ரகேது சிரிப்புடன் கூறுகிறான், “லோகத்துக்கு உதாரணமாயிருப்பவர், மனிதர்களுள் தர்மங்களைத்தானே பரவச்செய்பவர், பிரமத்தின் உண்மையை விளக்குபவர், மஹா வீரதங்களை அனுஷ்டிப்பவர் இத்தகைய சிவபிரான் சாதாரண மனிதனைப்போலப் பலரறிய தன் பாரியானோடு சுகிக்கிறார்.” சிவபிரானது உண்மை மகிமை உணராத சித்ர கேதுவுக்குப் பார்வதி தேவி கூறுகிறார், “பிரமனாலும் பிரமபுத்ரராலும்; நாரதாதியராலும், குமாரராலும், கபிலராலும், மனுவாலும், இப்பொழுது நீ ஒழுக்கந்தவறியவரென்று பேசிய அவரது உண்மை நிலை அறிய முடியவில்லை.” தாமரைபோன்ற அவரது திருவடிகளை மேற்குறித்தவர்கள் தியானிக்கின்றார்கள். உலகத்துக்கு வழிகாட்டியாயிருக்கிறார். சர்வமங்களங்களுக்கும் மங்களமானவர். அத்தகைய பெரியோர்களைத் தாழ்வுபேசியதற்காக உனக்கு தண்டனை நியாயம் xvii 4 to 12.

எழாவது அத்தியாயம்.

திரிபுரதானுடைய சரித்திரங்கள் கூறியிருக்கின்றன x. 53 to 71.

யாத்திரைக்குரிய திவ்ய ஸ்தலங்களாகிய சேது, வாரணசி, மதுரா, பிந்துசரஸ், (ஒரிஸாவிலுள்ள) புலனேசுவரம் முதலியவைகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன xiv 28 to 32.

எட்டாவது அத்தியாயம்.

திருப்பாற்கடல் கடையுட்போது மந்தரமலையும் கபிற்சுரம் கடலுள் அழந்திவிட ஆரம்பித்தது. அதைத் தூக்குவதற்குத் தேவர்கள் எல்லாருடைய வலிமையும் போதாதாபிற்று, “விக்னேசுரர் பூசை செய்யாததால்” இது நேர்ந்ததென உணர்ந்தார்கள். vii. 8.

கடலைக் கடைகிழ்போது பிரசித்திபெற்ற விஷம் தோன்றியது. தேவர்கள் உதவியற்றவர்களானார்கள். கூட்டமாய்ச் சிவபிரானது அடைக்கலம் பெறக்கைலாசஞ்சென்றார்கள். சிவபிரான் சந்திதியில் தண்டாகாரமாய் விழுந்து இவ்விதமாகத் தோத்திரஞ்செய்தார்கள்:—vii. 19. to. 20.

தேவர்களுக்கெல்லாம் பதியே, பரமபதியே, எல்லாவற்றிற்கும் ஆன்மாவாயுள்ளவரே, ஜீவர்களைப்படைப்போரே! மூவுலகையும் எரிக்கும் படியான விஷத்தினின்றும் தேவரீரைச்சரண்புகுந் அடிபெங்களே கப்பற்றங்கள். vii. 21.

சர்வலோக ஒற்றைமக்கும் மோகூத்திற்கும் தேவரீரே தலைவர். புத்திமான்கள் தேவரீரையே பூஜிப்பார்கள். தேவரீர் குருவும் பத்தர்களின் துண்பங்கள் நீக்குவோருமாவர். vii 22

தேவரீர் சக்தி பால் பிரபஞ்சத்தைப் படைத்துக்காத்து அழிக்கிறபோது பிரம்ம, விஷ்ணு, சிவன் என்னும் பெயர்தாங்குநீர். vii. 23.

குறிப்பு: — ஒருருவாயினே ————— படைத்தளித்தழிப்பமும் மூர்த்திகளாயினே” என்ற ஆளுடையபிள்ளையார் திருவாக்கைக்காண்க.

தேவரீரே பிரம்மம் பரமராசியம், பிரபஞ்சத்தோற்றமும் தேவரீரே. மறைவும் தேவரீரே. பல்வேறு சக்திசளாய்த் தேவரீரே தோன்றுநீர்கள். லோகநாயகனுப்பரமான்மாவும் ஆவீர் vii 24

குறிப்பு. நான்கு ஸ்லோகத்தால் (வீரரூபமாகிய) சமாசஞ்
பத்தை வர்ணித்திருக்கிறது. 25 to. 28.

(1) கைவல்ய உபநிஷத்து (2) சுவேதாஸ்வதர உபநிஷத்து
(3) அதர்வசிரஸ் உபநிஷத்து (4) அதர்வசிகை உபநிஷத்து (5)
காலாக்கினிருத்ர உபநிஷத்து ஆகிய இவ்வைந்து உபநிஷத்துக்க
ளும் (இவ்வைந்தும் சாதாரணமாய் 'ஐந்து ருத்ரர்' என்று வழ
ங்கப்படும்) தேவரீரது ஐந்து திருமுகங்களே தேவரீர் நாம
மாகிய 'சிவன்' பரம உண்மையாகும். ... vii 29.

ஓ கிரீசனே! பிரபஞ்சத்தை ஆள்கின்ற பிரம விஷ்ணு இந்திர
ராலும் தேவரீர் பரப்பிரகாசம் அடையமுடியாது. vii. 31.

குறிப்பு: —ஜீவபோத மிருக்கிற வரையில் எத்தகையரும் முதல்வனை
யடைவது துல்லபமாம்.

தமிழ்வேதம்.

மூவருமுட்பத்து மூவருமற்றொழிந்த
தேவருங்காணச் சிவபெருமான்—மாவேறி
வையகத்தேவரும் பிந்தவார்கழல்கள் வந்திங்க
மெய்யகத்தே யின்பமிகும். என்ற ஆளுடைய வடிமையருட்டி
ருவாக்காற் காண்க.

ஓ மஹாதேவனே! இதற்குமேல் எங்களுக்கு ஒன்றும் தெரி
யாது. தேவரீருடைய காரியங்கள் எங்களுக்கு விளங்குவதில்லை.
தேவரீரைப்போல உருவெடுத்திருப்பது உலகத்தின் கேடமத்தின்
பொருட்டு. vii. 35.

பிரசித்தமான விஷத்தைச் சிவபிரான் விழுங்கிய அற்புதத்
தைக் கேட்டவுடன் பிரமன், விஷ்ணு, பார்வதி, பிரஜாபதி துதி
த்தார்கள். vii. 45.

கல்யபருடைய மனைவி மகப்பேறுக்காகப் பையாவிரதம் அனு
ஷ்டித்தாள். மற்ற துதிகளோடு சிவபிரானை "சிவனே போற்றி,
ருத்ராபோற்றி, சக்திசமேதனே போற்றி (அல்லது முருக
னுடையாய்போற்றி) எல்லாவித்தைகளின் தலைமை நாயகர்போ
ற்றி, எல்லா ஆன்மாக்களின் அரட்சேபோற்றி" என்று துதிக்கி
றார். Xvi, 32.

விஷ்ணு அவதாரமான வாமன மூர்த்தியாகிய சிவனது உபநயனசடங்கு காலத்தில் கற்பு உருவாம் அம்பிகையாகிய உமா தேவியார் முதற்பிச்சையை இட்டார். XVIII. 17.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்.

கங்கையைப்பார்த்துப் பகிரதர் கூறுகிறார்:—எல்லா ஆன்மாக்களுக்கும் பாமன்மாவும் வேஷ்டியிலுள்ள தூலைப்போலப் பிரபஞ்சமானது தன்னகத்தேசிக்கக்கொண்டிருக்கும் ருத்ரமூர்த்தியே உன் ஒட்டத்தின் வேகத்தைத்தாங்குவார். ix. 7.

பத்தாம் அத்தியாயம்.

காத்யாயணி விரதத்தைக் கோபிகாஸ்திரீகள் அனுஷ்டித்தார்கள். மணலுரு ஒன்று தங்கள் முன் அமைத்துச் சந்தனமாதிகளால் பார்வதி தேவியைப் பூஜைசெய்தார்கள். இம்மந்திரந்தால் பார்வதி தேவியை உபாசித்தார்கள்: “ஓ காத்யாயணி, ஓ மகாமாயை, மஹாயோகினி, ஆசீஸ்வரி, நந்தகோபருடைய மகன் எங்களுக்கு புருஷனாக வரமளி” xxii, 1, to, 4.

குறிப்பு:—வடமதுரையிலிருந்தார் யாவருக்கும் குடும்பதெய்வம் அப்பிகையேயாம்.

பூதகண்ணன் கோபிகாஸ்திரீகளிடம் செய்த வினையாடல்கள் எவ்விதமாகப் ஒழுக்கத்துக்குப் பொருந்துமென்று பரிசுதித் சுகரைக்கேட்கிறார். (அதற்குச்) சுகர் இவ்விதமாகப்பதில் கூறுகிறார். பெரியோர்களுடைய செப்கைகளைச் சாதாரண அளவைகளைக் கொண்டு அளக்கக்கூடாது. பிரசித்தமான விஷத்தை ருத்ரமூர்த்தி உண்டனர். அதுபோலவே நாமும் செய்யலாமா? xxxiii 31

குறிப்பு:—கிருஷ்ணமூர்த்தியின் லீலைகள் யாவும் நாடகமாத்திரையேயாம்.

ஒருகாலத்தில் கோபிகாஸ்திரீகள் ‘அப்பிகைவனம்’ எனும் ஸ்தலத்திற்குச் சென்று தங்கள் குலதேவதையாகிய சர்வவியாபகராகிய பசுபதியையும் அம்பிகையும் பூஜித்தார்கள். xxxiv, 1.

ருக்மணி கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு எழுதுங்கடித்ததில் விவாகத்திற்கு முன்னாள் குலதெய்வமாகிய கிரீஜைப் பூஜித்தல் என்னும் வழக்கம் (சம்பிரதாயத்தைக்) குறிக்கிறது. lii, 40,

உள்ளபடி நடந்தகிரீஜன் பூஜையை விவரமாகக் கூறியிருக்கிறது, lii, 25, 44, to 46.

பலியின் மூத்தபிள்ளை யான பாண (சூரன்) பெரிய சிவபக்தன், lxiv, 3.

குறிப்பு:—இச்சிவபக்தனைக் கிருஷ்ணமூர்த்திவென்ற தென்னையோ வெனின், பாணன் சிவபொருமானிடத்தில் வரம்பெற்றும் அசாவி பரீத புத்திபான் அவரையே பெய்திர்த்தபோது, தாம்கொடுத்தருளியவரங்களைத்தாமே யொழிப்பது பிரபுவஹானியெனக்கொண்டு தனது வேறொரு சிவபக்தராகிய கிருஷ்ணமூர்த்தியினால் அபகருஷம் வரச்செய்தனர்.

பலராமர் யாத்திரையில் மற்ற ஸ்தலங்களோடு இவைகளைப் பந்தரிசித்ததாகக்கூறி யிருக்கின்றது: ஸ்கந்த (கிரி), ஸ்ரீசைலம், காஞ்சி, (நந்தி தூர்க்கம் எனும்) வருஷபத்ரி, தென்மதுரை, சேது, கன்னியாகுமரி, எஞ்ஞான்றும் தூஜாதிரின் ஆன்மஞானம் இன்றும் விளங்குகிற கோகர்ணமும் ஆம், lxx 11 to 19.

பத்தோவது அத்தியாயம்.

கிருஷ்ணமூர்த்தி உத்தவரைகோக்கி “வில்லாளருள் திரிபு ராந்தகன் யான்.”

(பகவத்கிதையில் “வில்லாளருள் ஸ்ரீஇராமன் யான்”) vii 20

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்.

ருத்ரமூர்த்தியை மார்க்கண்டேயர் சந்தித்தபோது ருத்ரமூர்த்தியானவர் பிரம, விஷ்ணு, ருத்ரன் ஆகியமும் மூர்த்திகளை வித்தியாசமாய் நோக்காதே என்று போதித்ததாகக்கூறி யிருக்கிறது. x, 21.

சர்க்கம் என்னும் பெயருள்ள விஷ்ணுவின் அம்பு (சம்ஹரி ப்பதற்கு ருத்ர அம்சமாகிய) கலா எனும் பெயர் பெற்றது. xi 15

சித்தாந்தசாரம் - அஷ்டாவதானம்

பூவை - கலியாணசந்தர முதலியார்.

(மணவழகு)

சித்தாந்தமகா சமாஜத்தினால் விளைந்த பயனும் விளையப்போம் பயனும்.

தாயுமானசுவாமிகள்.

காடுங்கரையு மனக்குரங்கு கால்விட்டோட வதன்பிறகே
ஒந்தொழிலாற் பயனுளதோ வொன்றாய்ப் பலவா யுயிர்க்குயி
ஆடுங்கருணைப் பரஞ்சோதி யருளைப்பெறுதற் கன்புநிலை [ராய்
தேம்பருவமிது கண்டிர் சேரவாரும் ஜெகத்திரே.

உலகின்மாக்கள் இடைவிடாது இல்லற இன்பத்தினும்,
பொருள் தேடலினும், பெருமைபீட்டலினும், உயர்வடைதலினும்
பட்டங்கள் பெறுதலினும் இன்னும் உலகின்பயனை விரும்பிப் பற்
பல முயற்சிகளினும் உழன்றுகொண்டிருக்கின்றனர். இம்முயற்சி
களிலுள்ள அலுவல்களாலும், அவற்றிலுண்டாம் குறைவு மேன்
மைகளாலும், உடலிலுண்டாம் நோய், நோயின்மைகளாலும், தங்
கள் அன்னை, தந்தை, மனைவி, மக்கள், உடன்பிறந்தார், சுற்றத்தார்
களின் மகிழ்ச்சி, வருத்தம், நோய், சாவுகளாலும், மகிழ்ச்சியுந்
துயருமடைகின்றனர். அடைந்ததைச் சிறிதாகவும், அடையா
ததைப் பெரிதாகவும் எண்ணி மென்மேலுயர்ந்த பொருள்களை
விரும்பிக் கவன்று முயன்று வாழ்நாளைச் செலவிடுகின்றனர். தன்
னுடலும், வலியும், இளமையும், அழகும், ஆயுளும், கல்வியும், செரு
க்கும், பொருளும், மேன்மையும், செல்வாக்கும், அதிகாரமும்
நிலைத்திருக்கா நீர்க்குமிழிபோற்றேன்றி நின்றழிகின்றன. இப்
பிறப்பிலடையும் இன்பம் மிகச்சிறியது. துன்பம் பற்பலவா
கையாற் பல. இவற்றிற்குமாராய், அழியாத இன்பபொன்று
ளதா? அதை யெவ்வாறடைவது? அவ்வின்பத்தரும் பெரும்பொ
ருளெது? அது எத்தகையது? அதனருள் பெறுவதெவ்வாறு
என்று கருதியுணர்வார் மிகச்சிலர்.

இக்காலம் ஆசியாமுதலிய ஐம்பகுப்புகளிலுள்ள நாடுகளி
லெல்லாம் உலகச் சீர்த்தேற்றத்திலாசை மிகுந்து கைத்தொழில்

வழிகளையும்செட்டுத் தொழில்களையும் பெருக்கி உலகமேம்பாட்டி லொருவரையொருவர் மேற்கொள்ளப் போட்டியிடவும், தன்னுரி மையை (சுவாதீனம்) நாட்டவும் செய்யும் முயற்சிகளில் மூழ்கி யிருக்கின்றனர்.

ஆதலால் உலகம் பெரும்பகுதி இம்மைக்காரியக் கடலில் மூழ்கி மறுமையை மறந்திருக்கின்றது. இவ்வாறு இம்மைச்செய லில் மூழ்கியுள்ளாரைக் சரையேற்றக்கருதி யெல்லாம்வல்ல கட வுள் இந்தச் சித்தாந்த மகாசமாஜத்தை நமக்கருளினார் இது கா.மம் 1 ஆண்டுகளாச் சிதம்பரமுகல் காஞ்சிபுரம் ௧௮௯6 தலை நகர்களில் கூடியது. 8 வது பேரவை இப்பொழுது வேலூரில் கூடியிருக்கிறது. சில உறுப்பினரோடு துவக்கப்பெற்று இப்பொழுது 1500 உறுப்பினரை உடைத்தாயிருக்கிறது. ஒவ்வொரு பேரவையிலும் தெய்வபக்தி, சைவநெறி, நல்லொழுக்கங்கள் பற்றிய பிரசங்கங்கள் பலநடந்திருக்கின்றன. 10000 கணக்கான துண்டுத் தாள்கள் மூலமாய்ச் சிவநெறியின் துணிவுகள் எங்கும் பரப்பப்பட்டன. திருமறைத்திருவன் ஜே. எம். நல்லசாமி பிள்ளையவர்கள் ஆங்கிலத்தில் சித்தாந்த தீபிகை யென்ற புதினத் தாள் நடத்தியும், மெய்கண்ட சாத்திரத்தில் சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார், திருவருட்பயன் என்ற நூல்களை ஆங்கிலத் தில் மொழிபெயர்த்துப் பரப்பியும் உலகமெங்கும் சித்தாந்தக் கருத்தை யுணர்ச்சி செய்தனர் உற்றனோக்குமிடத்து மேற் குறித்த நூல்கள் ஆங்கிலத்தில் வெளிப்பட்ட பின்னர்த்தான் பிற நாடுகளில் எல்லாக்கொள்கைகளைப்படியொழுங்கில் வைத்து உண்மை ஞானமுணர்த்தும் உயிர் தனிப்பொது நெறியாகி சித்தாந்தம் இந்தியாநிலுள் தெனப்பிற நாடுகளும் உணரத்தொடங்கின. அவற்றுள் இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா, ஜெர்மன், பிரான்சு ஹங்கேரியா முதலிய இடங்களில் சித்தாந்தம் நன்குணர்வாரு முளராயினர். தமிழ் நாடு முழுவதும் சித்தாந்த மகா சமாஜத்தின் புதினத்தாளாகிய “சித்தாந்தம்” உலாவிச் சித்தாந்தத்தைக் சம்பித்துப்பரப்பி வருகின்றது இச்சமாஜம் பேரவைகளுக்கு ஏறச்சுமைய 300 உறுப்பினரும் ஆயிரக்கணக்கான கேள்வியாளரும் கூடிச் சித்தாந்தப் பிரசங்கங்களைக்கேட்டு அவரவர் ஊருக்குத்திரும்பிச்சென்று

பல ஆயிரம் பெயருக்குச் சொல்விச் சித்தாந்தக் கருத்தைப் பரப்புகின்றனர். இச்சமাজம் துவங்கியபின்னர் அதற்குவந்து பிரசங்கங்கேட்போர் பலருக்கு அவ்வவர் ஊரில் அவை கூட்டி ஆண்டுதோறும் பேரவை கூட்டவேண்டுமென்ற ஆசையுண்டாயது. அதனற்பற்பல விடங்களில் கழகங்கள் தோன்றியது மன்றி ஆண்டுதோறும் பேரவைகளும் கூட்டப் பட்டுவருகின்றன. சித்தியார் முதலிய சித்தாந்த நூல்களை முன்னிலும் மிகப்படித்து வருகின்றனர். உதாரணமாக 20 லக்ஷம் ஜனங்களுள்ள திருநெல்வேலிஜில்லா இவ்விராஜதானியில் சிவபூஜைசெய்வோர் என் மிக்குடையதாயிருந்தும், சித்தாந்தநூல் படிப்போர் 10 ஆண்டுகட்கு முன்னர் 20 பெயருக்கு மேலில்லாவிருந்தது. 10 ஆண்டுகட்குப் பின்னர் சித்தாந்தநூல் படிப்போர் மிகுந்து இப்பொழுது 200 பெயருக்குமேல் சிவஞானசித்தியார் படித்தோரிருக்கின்றனர். சித்தாந்த நூல்களிற் சிற்று படித்தோர் 1000க்கு மேலிருக்கின்றனர். சித்தாந்தப்பிரசங்கங்கள் கேட்க விருப்பமுடையோர் 10000க்கு மேலிருக்கின்றனர். இவ்வண்மே இவ்விராஜதானிமுழுதினும் சித்தாந்த உணர்ச்சியோங்கி வுளர்கின்றது. மாட்சி தங்கிய டாக்டர், ஜி. டி. போப்பையர் ஆங்கிலத்து மொழிபெயர்த்த திருக்குறள், திருவாசகம் என்ற நூல்களும் புறநாடுகளில் துணைசெய்தன.

இவ்வாறு இம்மைக்காரியக் கடலில் மூழ்கியிருந்த மாக்களில் பெரும்பாலும் தமிழ் நாட்டினர். சித்தாந்த சமாஜமாகிய மிதப்புக் கட்டைபற்றி வெளிப்போந்து சித்தாந்த உண்மைகளைக் கண்டு உலகிற் பொருள்களும் உடலும் மனைவி முதலியனும் சுற்றத்தாரும் மேன்மையும் அழியுந்தன்மையன, துன்பத்தருவன. சிவமொன்றே நிலைபொருள் என்று தெளிந்து அவ்வாராய்ச்சியிற் புருந்து அதலைடைந்த மெய்ஞ்ஞானப்பூனை கொண்டு விடுபேறுகிய கரைசேரமுயலும் பருவமடைந்திருக்கின்றனர். இதோ அன்பர் கூட்டத் திணங்கிப் பரமனைப்பாடி மகிழ்கின்றனர். இவைகளே சித்தாந்த மகா சமாஜத்தால் விளைந்தபயன்.

இனி இவ்வாறடைந்த சிவஞானமுற்றி மெய்யாசிரியனையடைந்து ஒரு மொழியுரைக்கப்பெற்றுச் சிவயோகம் பாயினு

நினைத்துச் சிவசாக்ஷாத் காரமடைந்துப்பதி பெறுவர். புறச்சமயத் தவறும் உயிர்தனிப்பொது நெறியாகிய சைவத்தின் கருத்தை யுணர்ந்து சமரசபாவமெய்துவர். அமெரிக்கா முதலிய புறநாட் டாரும் சைவத்தின் உண்மையைறிந்து கைப்பற் றவர். இதுவே மகாசமாஜத்தால் விளையப்போம் பயன்.

ஆதலால் தமிழ் நாட்டிலுள்ள சைவசமயிகளே! இனிமேனும் வீண்காலம் போக்காது சித்தாந்த ஆராய்ச்சியில் முற்படுமின். ஏனையரையும் அவ்வழியில்செல்லுமாறு தூண்டி நற்பயனடைமின் இதுவே என் வேண்டுகை.

நம்மனைவரையும் இச்சமாஜத்தையும் எல்லாம் வல்ல நம்பி றை சூட்டி நிறை அருள் சுரந்து காப்பாராக.

வி. சிவஞானியோகி,

கோவிற்பட்டி.

சிவத்தைப்பேணிற்றவத்திற் கழகு.

சிவநேசச் செல்வர்களாள்! சிவத்தைப்பேணில் தவத்திற்கழகு என்பதைப்பற்றி யடியேன் பேசத்தொடங்குவதை விருப்புடன் கேட்டருள்வீராக.

சிவம் என்பதைக் கல்வி கேள்விகளால் நிரம்பியவான்றோர் பதிபசுபாசங்களோடு கூட்டி யெண்ணுகின்றனர். ஆயினும் அவற்றில் பதியென்பது பசு பாசங்களிரண்டற்கும் மேம்பட்டதாம். எங்ஙனமெனில் அநாதியாகிய வேதங்களும் நாததத்துவமும் நாததத்துவத்தின் அந்தமும் குற்றமற்ற அறிவும் அறியாத அறிவுருவாகி, முதல்நடுநிறுதிகளைக்கடந்த அறிவுற்ற ஆனந்தவுருவமான அறிவாகிப் பந்தத்தை நீக்கின பரஞ்சோதியாகிக், குறியுங்குணமும் ஒப்பற்ற வருவமுமொழிந்து எங்கணும் பரவியிருக்கின்ற பரமசிவமாகி, அறிவுச்சு முற்பட்டதாகி பஞ்சருத்தியங்கட்கும் அப்பாற்பட்டதாகி பனமுதலியவற்றிற்கும் எட்டாத வருவபாகுந்தனது அருளினால் ஐவையாகிற வருவத்தையண்டய மேலான விற்பமாகி பெல்லாவுயிர்களுக்கும் ஆதாரமாக விருக்கின்ற வெப்பற்ற பொருளாகி, போதலும் வருதலும் நிலைத்திருத்தலும் எதுவுமில்லாத கதியாகித் தனக்கு முற்பட்ட பிறப்பிடமின்றி நின்ற பிறப்பிடமா வெடிவின்றி நின்ற அருள்வடிவாகி முக்கரணங்களேதுவாகவுண்டாகா நின்ற இச்சை யறிவுதொழில் என்பவற்றால் ஒடுக்கம் அதுபவம் அதிகாரமென்று முப்பொருளாகி, பொன்றான உருவமும் அருவமும் உருவருவமும். ஆகிய பக்குவங்கள் பலவுமாகி, அந்தகாரரூபமாகிய மலங்களுள்ளே மோசத்தை யடைகின்ற பல சிவர்களுக்கும் முத்தியைக் கொடுக்கும் பொருட்டு மலபரிபாக முண்டாகும்படி அவர்களைக்கடைக்கண்ணால் நோக்கிச் சரீரமெடுக்கக்கொடுத்த அறிவுருவங்களைப்பற்றின விந்துமோகினி மான் என்கிற தத்துவங்களோடு கட்டுண்ணக் கட்டுவித்தும் மந்திரமுதலாகிய ஆறு ஆத்துவாக்களையும் உலாந்திலும்வ வழிசனையும் முன்

னே சொல்லத் தகுந்த கட்டில் சேர்வித்து மாறி மாறி வருகின்ற நால்வகைத் தோற்றத்தினைபுடைய எழுவகை பிறப்பினுள் என்பது நான்கு இலட்சம் ஜீவராசிகளுள் நீங்குநற்கரிய கன்மங்களுக் கேற்றக் காற்றடியுஞ் சகடச்சாலும் போலப்பிறத் துழுவும்படி மறைத்து வெவ்வித நரகங்கவர்க்க முதுவிய மோகங்களெல்லாவற்றையும் துகர்வித்துப் பருவத்தினால் நன்மையாகிய கரணஞ் சிறிதுண்டாக்கலுந் தருக்கஞ் செய்தற்குரிய பழைய நூல்களையுடைய பாசமயங்கள் தோறும் அவ்வச்சமய நூலையே நல்ல நூலென்று கைக்கொள்ளும் வண்ணம் பராய்ந்து நிலை பெறுவித்து முதலுலகளுட் சொல்லப்பட்ட விசுதமுதலான பல மெய்த்தவத்தினது உண்மையோடு சரியை கிரியை போகங்களையடைவித்து அவையையிலாகத்திருவருள் பெருகாநின்ற சாலோக சாமீப சார்பங்களையும் துகர்வித்து அவற்றினுள்ள நோக்கத்தை நீக்கி நான்குவகையாகிய சத்திரிபாதத்தைக் கொடுக்கும் பொருட்டு இருவினைகளும் ஒத்துவருங் காலத்துள்ளன வாசுப்பந்தமலத்தின் மலபரிபாகம் வருஞ்சமயத்தில் நெடுங்காலம் மலபந்தத்தில் பிணிப்புண்டுமுதுவதலை நோக்கியருவிக்கெடாமல் அறிவினுக்கறிவாகி அந்த அறிவினுக்கும் எட்டாத நெறியில் பொருந்திய நிலையில் நின்றும் நீங்கிவேறு படாத அருளே திருமேனிபாகக்கொண்டு பூமியில் குருவாக வெழுந்தருளினத் திருநோக்கால் பழவினையை நீக்கி யறுபத்தெட்டுடனும் ஏழுநிலங்களும் ஆறு அத்துவாக்களுமொழிய ஆணவமலமாகிய படலத்தை யறத்து அறிவினாற் காண்டற்கரிய மெய்ஞ்ஞானக் கண்ணைக்காட்டிப் பொருந்திய பதிஞானத்தால் பதிப்பொருளையும் பகப்பொருளையுங்காட்டி யழிபாமல் எங்கும் நிறைந்த பேரின்பமாகிய எவ்விடத்திலும் நீங்குதலின்றி நிறைந்த நிலையையுங் காட்டிப்போதலும் வருதலும் நினைத்தலும் பறத்தலும் பகலுமிரவுமாகிய விவற்றைக்கடந்து அழியாத விற்ப்பதை யடைவித்துக் கன்மமலமுடையார்க்கு மலர்க்கரம் பேன்ற கண்கள் மூன்றும் நீண்டசடையும் வலியமுழுப்படையும் மான் கன்றும் பகைவரைக் கோபிச்சிற்ற மால்விடையின்மீது மின்கொடியையிடப் பக்கத்தில் பொருந்தின ஓநாய் வளையலையானது வெள்ளிமலையின் ஊர்ந்துவந்தாற் போன்ற தெப்பவடிவருவகொண்டு முதிர்ந்த கன்மமலக்கட்டைச் சேர்திக்

துக் கிருபைக் கண்ணால் நோக்கியுள்ளே நிலைபெற்று ஒருமலத்தை யுடையவர்களுக்கு இன்பத்தைத் தந்து பெருகி யெழாநின்ற மூன்று அவஸ்தைகளையுங் கழலச்செய்து பெரிய மேலானமுத்தி யையடையச்செய்து காணவருகின்ற யான் எனது என்றசொல்ல ப்படுவன அற்றவிடமே திருவடியாகவும் ஞானமே திருவுருவாக வும் இச்சையுங் கிரியையு ஞானமுமே சண்களாசவும், அருளே செங்கைமலராகவும் பூமியே சந்நிதியாகவுங்கொண்டு நிலைபெற்றி ருக்கின்ற ஒப்பற்ற சோதியே பெல்லாவுயிர்களுள்ளும் வேற்று மையிலல்லாமல் நின்ற பரமசிவமேயாம். இப்பரமசிவமே மேற்காட் டிய சிவமென்னுந் திருநாமத்தை யியைந்ததெனக் கூறப்பாலதா மென்றுகொள்க. இத்தகைய மேம்பாட்டிணையுடைய சிவத்தைப் பேணுதலே ஏற்றமுடைத்தாமாதலின், “சிவத்தைப்பேணி யென்று பேசியதுமென்க”.

அன்றியும் இதனைத் தமிழ்வேதம் பாடிய (திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்) “அங்கத்தை மண்ணுக்காக்கிபார்வத்தை யுனக்கே தந்து என்று:—திருவாய்மலர்ந்தருளி யவற்றானுமுணர்த்தக்கதாம் இனித்தவமானது இம்மை மறுமையின்பங்களையும் பயக்குவிக்கும் தேவேந்திரன் முதலாகிய தேவர்கள் பதவிசனையும் அடைவிக்கச் செய்யும். திரிமூர்த்திகளாகவுஞ் செய்விக்கும் தவமேதன்னையுந் தனக்காதாரத் தலைவனையுந்தெரிவிப்பிக்கும். தவமே யொப்புயர்வி ல்லாத சிவகதியைப்பெறுவிக்கும். தவமே சாலோக சாமீப சாளுப சாயுச்சியங்களையுங் கொடுப்பிக்கும். ஆகையால் இத்தகைய தவ தைப்புரிய ஆவல்கொண்டோர் சிவபெருமான் எழுந்தருளியிரா நின்ற விழுமிதாகிய தலங்களிலே சிவபெருமானையே நோக்கிச்செ ய்யின் சிறப்பிணையுடைத்தாம். ஆகவே நம் ஓனைவப்பிராட்டியா ரும் சிவத்தைப்பேணிற்றவத்திற் கழுகெனத் திருவாய் மலர்ந்தரு ளினரென்க.

ஆ கமலநாதமுதலியார்.

க ல் வி.

“கைப்பொருடன்னின் மெய்ப்பொருள் கல்வி”

(கல்வியைக் கல்கற்றபடி. நில்.)

குஞ்சி அழகுங்கொடுத்தானைக் கோட்டழகும்

மஞ்சளழகும் அழகல்ல—நெஞ்சத்து

நல்லம்பாம் என்னும் நடுவுநிலமையால்

கல்வி அழகே அழகு.

இளமைப் பருவத்தில் கல்வியைக்கற்கவேண்டும். கல்வியைக் கற்க சோம்பலுற்றவன் தரித்திரத்தையடைவான்.

கல்வியால் நல்லறிவு மிகும், அது பெரியோர்கள் சென்ற நல்லொழுக்கத்தில் புத்தியைச் செலுத்தும்.

கணிதனாலும், இலக்கணனாலும், மனிதருக்குக் கண்களென்று சொல்லத்தக்கவைகளாம். ஆதலால், கற்றவர்கள் கண்ணுடையவர்களென்றும் கல்லாதவர்கள் குருடர்களென்றும் சொல்லப்படுவார்கள்.

இக்கருத்து நோக்கியே நமது தெய்வப்பலமை வாய்ந்த திருவள்ளுவராயினார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய செய்யுளால் விளக்குவாம்

“கண்ணுடையரென்போர் கற்றோர் முகத்திரண்டு

புண்ணுடையோர் கல்லாதவர்” என்றும் வற்புருத்தியிருக்கின்றனர்.

நன்றாய் வாசித்தறிந்தவர்களை யாவரும் வணங்கி யுபசரிப்பார்கள்; ஆதலால் கல்வியினிடத்து இடைவிடாது சிந்தனைவைத்துக் கற்கவேண்டும்.

மணற்கேணி தோண்டுமளவும் நன்னீர்சுரப்பது போலக் கல்வியைக் கற்குமளவும் நல்லறிவு மிகும்.

மிகுந்ததூரத்திலிருக்கும் அன்னியதேசத்திற்குட ஸ்வதேசத்திற்போல வுபசரிக்கப் படுவதற்குக் கல்வியே காரணமாதலால் அதை ஒருபொழுதும் விடாது பயிற்சிசெய்து வரவேண்டும்.

இம்மையிற் கற்ற கல்வி எழுபிறப்பினுந் ஆணையாமென்று பெரியோர் கூறுவாராதலால், கல்விப்பயிற்சியினிடத்துச் சோம்ப லையகற்றிக் கற்கவேண்டும்.

கற்றகல்வியினாலே புண்டாகிய பிரபோசனங் கற்றவர்க்கு மாத்திரமன்று, அவர்களை யடுத்த மற்றவர்க்கு முண்டாகும்.

பிறருக்குப் போதிக்கின்றவர்களது கல்வி திருநெடுநீர் வளர்ந் தேறுமென்பதற்குப் பிரமாணந்தரம் வேண்டுவதில்லை.

சாஸ்திரங்களிற் சொல்லியிருக்கின்ற விதியையும் விலக்கை யும் அறிந்து நடக்கின்ற பெரியோர்களுக்குத் தொண்டுசெய்து நடப்பதே வித்தியார்த்தியின் கடமையாம். அறிவுடையவர்களி னது ஸபையிற்செல்லுங் கல்வித்திறத்தோர்க் கழகாம்.

சாஸ்திரங்களிற் சொல்லியிருக்கின்ற முடிவான பொருளின் னதென்று அறிவதற்கு அதிக கேள்வியும் அறிவும்வேண்டுமாயி னும் அதற்குக் கல்விபே காரணமாதலால் அதைக்கற்கவேண்டும்.

சாஸ்திரங்களை ஆராய்ந்து அவற்றிலுள்ள பொருள்களைப் பகுத்தறிந்து பிறருக்குப்பேயாகப் படுத்துவதனால் நன்மையுண்டா கும்.

கல்வியை கற்றும் அறிவு விளங்காதாயின் கற்றதனும் பயனி ல்லை. ஆதலால், அறிவோடு கல்விகற்கவேண்டும்.

அறிவுடையவர்கள் கற்ற கல்வியின் உண்மை விருத்தி சந்தி ரன்போல் வளர்ந்தேறும். ஆதலால், அவர்களிடத்து எப்போதும் பழகுதலால் வித்யார்த்திகளுக்கு மிகுந்த நன்மையுண்டாகும்.

நன்மார்க்கத்தையடைய விரும்புகின்றவர்கள், பலதூல்களை ஒதி புணரவேண்டும், அதனால் மனதிலுள்ள பற்றுநீங்கும். கல் விப்பொருளையறிந்த அறிவுடையவர்களுடைய வரவுக்கு யாவரும் எதிர் பார்ப்பார்கள். மற்றவர்களையோ வென்றால், அப்படி, நோ க்காராதலின், கல்விப்பொருளை யெல்லாவற்றிலுஞ் சிறந்த தென் றறியவேண்டும்.

இலக்கணதூலை யறியாதவர்களோடு பழகவேண்டாமென்று பெரியோருரைத்தது சரியே யென்று நம்பவேண்டும்.

இலக்கணநூலையறிந்து மறியாதவனைப் போல நடப்பவன் ஸ்னைகம் செய்யலாகாதென்பதும் அப்படியே.

கல்வியைக் கல்லாத அறிவீனர்களுடைய கூட்டத்திற் கலந்து சேர்ந்தால் பல தீமையுமுண்டாகுமென்றறிய வேண்டும். பொய், களவு, முதலான தீயவைகள் நம்மைச் சேராமலிருக்கும்படி முன்னதாக ஸஜ்ஜன மந்திரி போலிருந்து எச்சரிக்கை செய்கின்றது கல்வியாதலால், அதை விரும்பிகற்கவேண்டும்.

‘கல்வியை நன்றாய்க் சுற்ற புத்திமானுக்கு அதை விடத்தோழமை வேறு வேண்டுவதில்லை’ யென்று பெரியோருரைத்திருக்கின்றார்கள்.

தீபம் இருளேத்துலக்குவதுபோலக் கல்வியாகிய தீபம் மனிதர்களுடைய தெரிபாடையென்னும் இருளேத்துலக்கி நல்லறிவை விளக்கும்.

சூரியன், சந்திரன், சூடர் இம்முன்று மிருளேத்துலக்குமாயினும் ஒவ்வோர் காலத்திலும் ஒவ்வோரிடத்திலு மாத்திர மப்படிச் செய்யும், கல்வியானது அதனைப்பெற்ற வருக் கெப்போதும் எவ்விடத்திலு மிருளையகற்றி எப்பொருளையும் விளங்கச்செய்யும். ஆகலால் அது கல்விச் சூரியனென்றும்; கல்விச்சந்திரனென்றும், கல்விச்சூடரென்றும் சிறந்த பெயர்களைப்பெறும். கல்விப்பொருளிலுஞ் செல்வப்பொருளிலும் கல்விப் பொருளே சிறந்ததாம்; ஏனெனில் செல்வப்பொருள் செலவழிந்துவிடும். அதைச்சூறித்து களவுசெய்யப்படும். கொடுக்கப்பட்டால் குறைந்து போகும், கல்விப்பொருளோ வெனில், கொடுக்கக்கொடுக்க மேன்மேலும் விருத்தியாகும், செலவழித்தாலும் பெருகுமேயல்லது குறைபாது;கள விற்கும் உரித்தாகாது. ஆகலால், கல்வியைக்கற்றவனுக்கு ஒருக்காலும் குறைவில்லை.

திரவியத்தினிடத்தில் வைத்த ஆசையால் கல்வியாகியதெப்பத்தைக்கவிட்டால் திரவியமிருந்தும் பயன்படாது, அதையுடைய வரும் பெருமையடையார்.

சல்வியினால் நல்லொழுக்கமும், நல்லொழுக்கத்தினால் யோக்கியதையும், யோக்கியதையினால் பொருளும், பொருளினால் தர்மமும் அதனால் ஸாகுமுமுண்டாகுமாதலால், எல்லாநன்மையும் கல்வியே காரணமாக விருக்கின்றது.

ஒரு வித்வான் படிப்பிலுற்றமில்லாமல் விளையாடிக்கெட்டுப் போகிற தனது குமாரரைப் பார்த்து “ஐயோ பிள்ளைகளே! நீங்கள் கல்வி கற்கச் சோம்பலுற்றிருக்கிறீர்களா தலால், உங்களுக்கு வயதுவரும்போது கல்விமான்கள் முன் உளையிலழுந்திய கடாப்போல் விழிப்பீர்கள்” ளென்றான். ஆதலாலிதைக் கருதித்தக்கப்படி நடக்க வேண்டும்.

கல்வி கற்றவன் எவ்வளவு தாழ்ந்தவனாக விருந்தாலும் அது அவனை மேம்பாடடையச்செய்யும், ஆதலால் பருவமிருக்கும்போதே வித்தையைக் கற்கவேண்டும். இக்கருத்து நோக்கியே நமது மூதாபிராட்டியாராகிய ஓளவை செய்த சிறியநூலில் “இளமையிற் கல்” என்னும் வாக்கு எழுந்தது. இன்னும் ஒரு செய்யுள் என் சிற்றறிவுக்கு புலப்படுகின்றது.

“எக்குடிப்பிறப்பினும் யாவரேயாயினும்

அக்குடியிற்கற்றோரை வருகவென்பர்”

“நாற்பார்குலத்தின் மேற்பாலொருவன்

கற்றிலனாயின் கீழிருப்பவனே”

என்னும் செய்யுட்களால் இனிது விளங்கும். சாஸ்திரவித் தை, சாஸ்திரவித்தை இவ்விரண்டிலும் சாஸ்திரவித்தையே சிறந்த தாம். ஏனெனில், முற்கூறியது முதுமையில் உபயோகப்படாது, பிற்கூறியது எப்பொழுதும் பெருமைபெறும். கல்விமான்களிடத் தில் நற்குணங்களே விளங்கும், மூர்க்கரிடத்தில் குற்றங்கள் விளங்கும், ஆதலால், ஆயிரம்பெயர் மூர்க்கருக்குள் கல்விமாநொருவ னிருந்தாலும் அவனை பூஜிக்கப்படுவான்.

எல்லாச் சங்கைகளையும் அறுத்துப் புறப்பொருள்யாவையும் விளக்கும் சாஸ்திரங்களை கண்களெனப்படும். ஆதலால் அக்கண் களில்லாதவன் குருடனெனப்படுவதற்குச் சந்தேகமில்லை.

கல்வி ஆரம்பத்தில் வருத்தமெனும் துன்பத்தைத் தோற்று விக்கும், பின்பு ஸாதிக்கப்படுமொகில் மடமையெனும் அறியாமையை நீக்கி விவேகத்தையுண்டாக்குவதுமன்றி, செல்வத்தையுந் சிறப்பையும் பெருகச்செய்யும். எப்படியெனில், பயிர்செய்யுங் குடியானவனுக்கு அது முதலில் கஷ்டத்தையுண்டாக்கிமுடிவில் செளக்கியத்தைக்கொடுப்பதுபோலே தான்.

இக்கருத்துக்கிணங்க:—

“தொடங்குங் காற்றுன்பமா யின்பம் பயக்கும்
மடங்கொன்றறி வகற்றுங்கல்வி—நெடுங்காமம்
முற்பயக்குஞ் சின்னீர் இன்பத்தின் முற்றிழாய்
பிற்பயக்கும் பீழை பெரிது”

யாவருக்குமழகுண் டாகும் நவரத்திபாணங் னுக்கு அழகு
செய்யவேண்டுமோ? அப்படியே கல்வியெனும் பூஷணத்தையுடை
யவனுக்கு வேறு கல்வியானது தாழ்ந்தவனையடைந்திருந்தாலும்
அவனைமேல் பாடான ராஜஸமுகத்திற் சேர்க்கும். எப்படியெனின்
மகாநதியானது இயல்பாகத்தாழ்ந்தவிடத்தையடையதக்கதாயினும்
எளிதிற்சேரக்கூடாத சமுத்திர ராஜனைச் சேர்வதுபோலேதான்.

முதலிற் கல்வியைக் கற்று பின்பு பொருளையீட்ட விரும்பிய
புத்திமான் அத்தொழில்களை நடத்துகிற விஷயத்தில் தனக்கு
முதுமையும், மரணமுமில்லையென கருதவேண்டும். தர்மம் புரி
வதிலேவெனில் அப்போதே கூற்றன் குடுமிகொண்டதாக நினை
க்கவேண்டும்.

ஆதலால் கல்வியானது சகல விதத்திலும் முக்ய பிரயோஜன
த்தையுண்டாக்கு மெனக் கருதி, அக்கல்விச்செல்வத்தைப் பெரு
க்கி வாழவேண்டும்.

“கற்கை நன்றே கற்கை நன்றே
பிச்சைபுகிலுங் கற்கை நன்றே”

S. மெய்கண்ட பிள்ளை.

சமாச்சாரங்கள்.

பதின்மூன்றாவது குருபூஜை:—வைதிக சைவசித்தாந்த சண்
டமாருதம், ஸ்ரீலக்ஷ்மி - சோமசுந்தர நாயகரவர்கள் பதின்மூன்றா
வது குருபூஜையானது நிகழும் 1914-ஆம் பிப்ரவரி மாதம் 28-உ
சனிவாரம் இரேவதி நட்சத்திரத்தன்று சென்னைச் சூளை இலட்சு
மிநாராயண புரத்தில் விஸ்வநாத சுவாமி சந்நிதியில், காலை 6-மணி
க்கு மகாபிஷேகமும், 11-மணிக்கு ஆதிசைவர் முதலிவையார்கட்கு
மாகேச்சுரபூசையும், 5-மணிக்கு அலங்கார தீபாராதனையும், இரவு
8-மணிக்குமேல் சித்தாந்தசரபம் - அஷ்டாவதானம் - பூவை-கலி
யாணசுந்தரமுதலியாரவர்கள் அக்கிராசனாதிபதியாக வீற்றிருக்க
சைவ சித்தாந்த பிரசங்கமிர்தம், பொருந்தசாமிபிள்ளையவர்க
ளால் சைவப் பிரசங்கமும் நடந்தேறியன.

சமாச்சன்மார்க்க சாதகசங்கம்:— உத்தரஞானசித்தியென்
னும் வடலூரில் கோவல்-ம-ரா-குமாரசாமிபிள்ளை அவர்கள் முயற்
சியால் சித்தாந்தசரபம் - அஷ்டாவதானம் - பூவை - கலியாணசுந்த
ரமுதலியாரவர்கள் அக்கிராசனத்தின்கீழ் 1914-ஆம் பிப்ரவரிமீ
9உ தைபூசத்தன்றும் அடுத்தநாளிலும் அனைக வித்துவசிரோம
ணியளால் அரிய பெரிய உபந்தியாசங்கள் நடந்தேறின. ஷே
முதலியாரவர்கள் இராமலிங்கசுவாமிகள் மீதியற்றிய நிந்தாஸ்துதி
யும் அரங்கேற்றப்பட்டது.

புத்தகவரவு.

திருத்துடிசைப்புராணம்:—கொங்குநாட்டிலுள்ள துடியலூர்
என்னுந்தலத்தினைப்பற்றி யொரு வித்துவசிரோமணி 700 வருடங்
கட்கு முந்தி 516 செப்பியுட்களால் சொன்னயம் பொருணயம்
தொடையங்களுடன் இனிய செந்தமிழ் நடைபில்பாடப்பெற்
ள்ளது. இதனுடன் வசனநடை சேர்த்துத் துடிசைசிதூர்

அ. சிதம்பரனார் நன்கு அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இத்தலத்திற்குத் திருப்புகழுளது. சுந்தரபுராணத்தும், அவிநாசிப் புராணத்தும் இத்தலங்குறிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

விபூதிவிளக்கம்:—துடிசைகிழார் - அ. சிதம்பரனார் திரட்டியது. விபூதியைப்பற்றியவரலாற்றினை இப்புத்தம் செவ்வனே விளக்குவது. பலநாள் பலதூற்களினும் துருவித்தெரிந்து கொள்ளக்கூடிய சங்கதிகள் பல இந்நூலிலுள்ளன. இந்நூலினை வெளிப்படுத்தியவர்கள் உத்திரமேரூர் சைவசித்தாந்த சசைபார்.

பண்டிதைபட்டாபிநானமும் பொற்பதக்கப்பரிசும்:-1914ஆம் மார்ச்சி 29உ சென்னைத் தொண்டைமண்டலம் பாடசாலைபில், சித்தாந்தசரபம் - அஷ்டாவதானம் - பூவை - கலியாணசுந்தர முதலியாரவர்கள் அக்கிராசனத்தின்கீழ் பண்டிதை - ஸ்ரீமதி-S கிருஷ்ணவேணியம்மாள் அவர்கள் “அன்பின்பயன்” எனவொரு உபநிபாசஞ்செய்தார்கள். உபநிபாசமுடிவில், தூத்துக்குடிச்சைவ சித்தாந்த சபையினரால் ஷே அம்மையாருக்குக்கொடுத்த “பண்டிதை” என்னும் பட்டத்தைக்கொண்டாடி அச்சபையார் இராயப்பேட்டைப் பாலசுப்பிரமணியபக்தஜனசபையார் மூலமாகவனுப்பிவைத்த பொற்பதக்கம் அம்மையாருக்குப் பரிசாக அளிக்கப்பட்டது.

விருத்தாசலம் சமரசஞான சன்மார்க்கசங்கபக்தசபை: — இச்சபையின் பிரதம வருஷோற்சவம் சிவராத்திரிக்கு முன் இரண்டுநாட்கள் நடைபெற்றது. குமாரதேவர்மடம் ஸ்ரீமத் சிதம்பரகவாயிகள் அக்கிராசனத்தின் கீழ் திருக்கோவலூர் - குமாரசாமி பிள்ளையவர்களும், மணிமங்கலம் திருநாவுக்கரசு முதலியாரவர்களும் முதலாம் முறையே சமரசம், ஜீவகாருண்னியம், இரண்டாநாள் திருவள்ளுவர் சமரசகொள்கை, பக்தியோகம் எனும் விஷயங்களை யாவருமறித்து ஆனந்தமுறம்படி மகோபநிபாசஞ்செய்தனர்.

